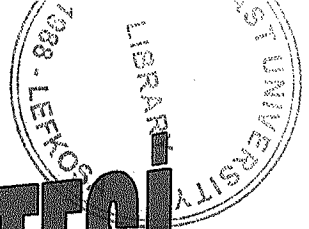

YAKIN DOĞU ÜNİVERSİTESİ

FEN-EDEBİYAT FAKÜLTESİ

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ

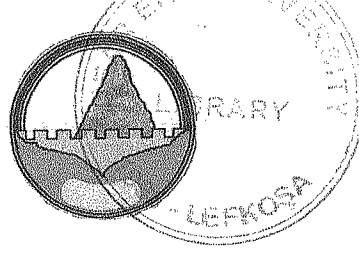
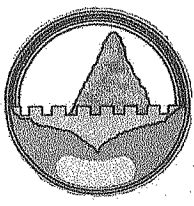
KONU : BULUNDUĞUMUZ YÖRENİN TARİHİ
COĞRAFİ EDEBİ VE KÜLTÜREL ETKİNLİKLERİ

MEZUNİYET ÇALIŞMASI

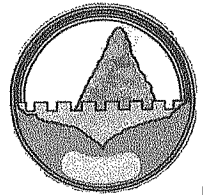
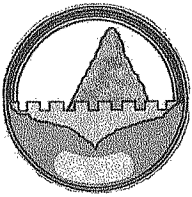
BÜLENT ÇOT
970286- 4/A

DANIŞMAN
DOÇ. DR. BÜLENT YORULMAZ

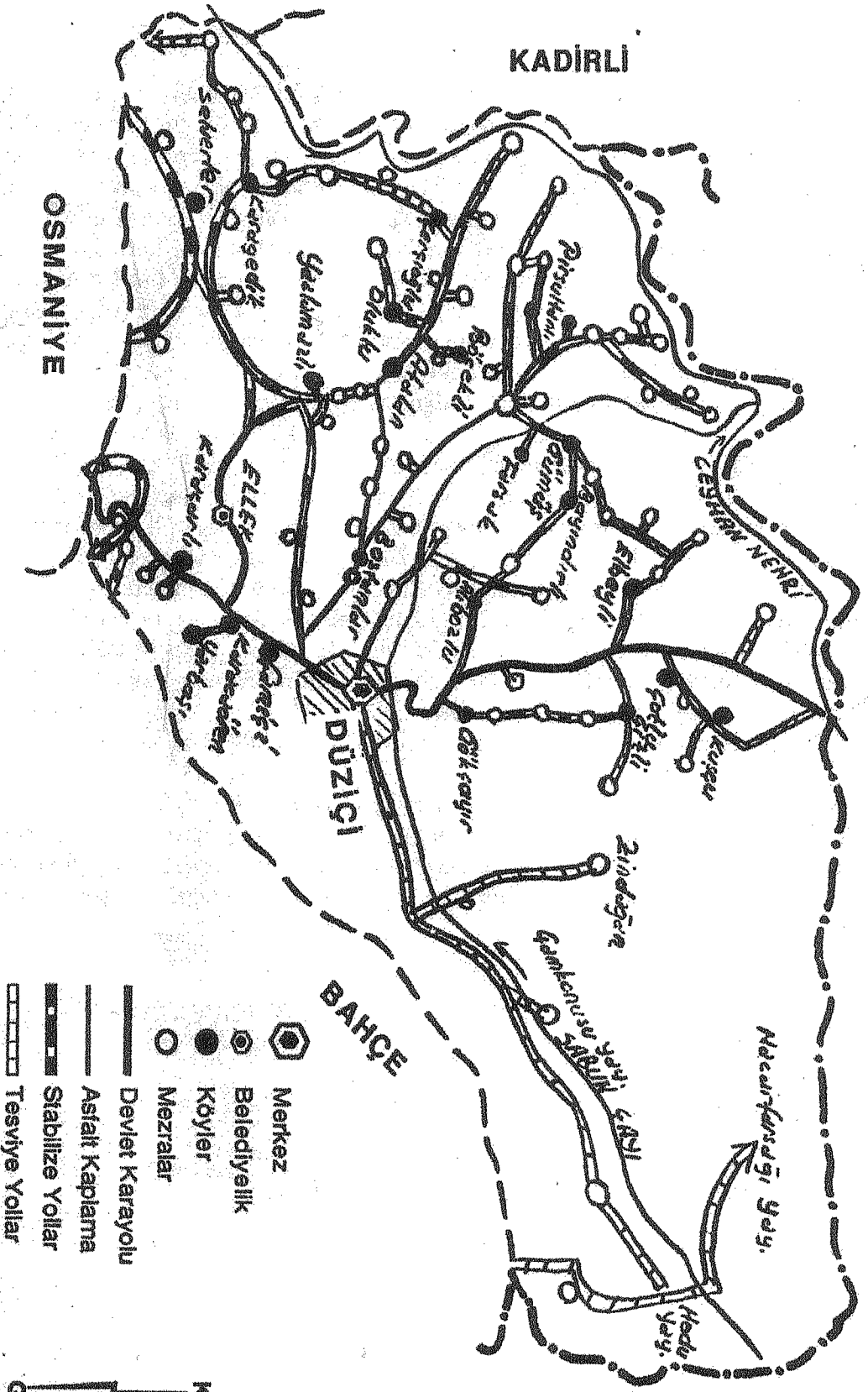
LEFKOŞA 2001

İLÇEMİZ DÜZİÇİ

KAHRAMANMARAŞ

K
G

ÖNSÖZ

Bu çalışma Düziçi ilçesinin tanıtılmasında ve kalkınmasında büyük bir önem taşımaktadır. Bu güzel ilçemiz tarihi açıdan büyük bir öneme sahiptir. Birçok ülke tarafından istilaya uğrayan ilçe, bu ülkelerin kültürleri ile süslenmiş olup, tarihi eserlerine de ev sahipliği etmiştir. İlçede bu tarihi eserler halen varlığını sürdürmektedir. Ancak bu konuda yetkililerin ilgisizliği nedeniyle yok olmaya başlamışlardır.

Düziçi'nin ilk kurulduğu yıllarda (699), Kurtlar Mahallesine Abbasi Halifesi Harun-ür Reşit'in uç beyi olan Faraç Bey bir kale inşa ederek bu kaleye Harun-ür Reşit adını vermiştir. Ancak kale günümüzde harabeye dönmüştür. Yetkililer bu konuda çok ilgisiz olup, tarihi değerlerine sahip çıkmamaktadır.

İlçe Kültürel açıdan da büyük bir öneme sahiptir. Türk kültürünün gelenek ve görenekleri yaşatılmaktadır. Ayrıca kendine has kültürel değerlerin yaşatılması da ilçeye başka bir önem katmaktadır.

Eğitim öğretim açısından tarihten günümüze kadar gelen, belki de ilimizde bulunmayan, eski adıyla Köy Enstitüsü, şimdiki adıyla Anadolu Öğretmen Lisesi öğrencilerine hizmet vermiş ve birçok öğrenciyi öğretmen olarak yetiştirmiştir.

Ekonomik açıdan ilçe tarıma dayalı olup, diğer illerimize mevsimlik işçi olarak da gidenler bulunmaktadır. En çok ekilen ürünler buğday, yarfıstığı, mısırdır.

Sosyal yapı bakımından ilçede çok eşliliklerin görüldüğü, ancak günümüzde pek rastlanmayan bu durum, kalabalık aile ortamını da beraberinde getirmiştir.

Tarihi zenginliklerin çok fazla olması nedeniyle Düziçi ilçesi her yönüyle gezilip görülmeye değer bir yerdir. Gelecekte ilçe büyük çıkışlara vesile olacaktır. Osmaniye ilinin en büyük ilçesi olması açısından da büyük bir öneme sahiptir.

Bu çalışmamda bana yardımcı olan gerek maddi gerekse manevi desteği esirgemeyen Yusuf Ziya Çot, Ayşe Çot, Ökkeş Taşlı, Sultan Bozdağ, Samet Günay, Mehmet Çot, Selver Çot ve memleketimin tanıtılmasında bana bu ödevi veren hocamız Sayın Doç. Dr. Bülent YORULMAZ'a teşekkürlerimi sunarım.

11.06.2001

BÜLENT ÇOT

LEFKOŞA/KIBRIS

İÇİNDEKİLER

Sayfa

• İlçenin Haritası	
• Giriş	1
• İlçenin Konumu.....	2
• İlçenin Tarihçesi.....	3
• Hacılar Belediyesi Adına Yazılan Bir Mektup.....	4
• İdar Yapı.....	5
• Eğitim (İlköğretim-Ortaöğretim, Halk Eğitim Merkezi).....	5-6-7
• Ekonomik Durum.....	8
• Sosyal Yapı.....	9-10-11-12
• İlçemizdeki Kasaba ve Köyler.....	13-14-15-16-17-18-19
• Düziçi'nde Çeyiz Geleneği.....	20
• İlçemizde Yapılan Düğün Merasimi.....	21-22
• Düziçi'nde Ağıt Geleneği.....	23-24
• Düziçi Çevresinde Söylenen Türküler.....	24-25
• Beddua Örneği.....	26
• Düziçi Adına Yazılan Bir Şiir.....	27-28
• İlçemizde Bulunan Tarihi ve Turistik Eserler.....	28-29-30-31-32-33-34-35-36-37
• Kaynakça	38

GİRİŞ

Düziçi ilçesi Osmaniye iline bağlı bir ilçe olup, tarihi, coğrafi ve kültürel açıdan Türkiye'nin nadide yerlerinden biridir.

Düziçi ilçesi Büyük Abbasi Halifesi Harun-ür Reşit'in uç beyi olan Faraç Bey tarafından 699'da kurulmuştur. 1300 yıllık tarihi geçmiş olan ilçe birçok istilalara uğramıştır. Bunlardan ilki I. ve II. Hacı Seferleri sırasında Hacılar tarafından olup, ilçeyi I. Dünya Savaşından önce İngilizlerin, Fransızların, daha sonra da Ermeni despotların eline geçmiştir.

İlçede Eğitim Öğretim alanında hizmet veren en büyük okul, Öğretmen Lisesi birçok öğretmen yetiştirmiştir.

İlçe ekonomik yönden tarıma bağlı olup en çok ekilen ürünler buğday ve yerfıstığıdır.

İlçemizde daha çok kalabalık ailelerin yaşadığı, zaman zaman çok kişi ile evlilik olaylarının olduğu bir sosyal yapıya sahiptir.

İlçemiz Düziçi tarihi ve kültürel açıdan birbirinden güzel kasaba ve köylere sahiptir.

İlçe Çeyiz geleneğiyle ve düğün merasimi yönünden ülkenin diğer ilçelerinden ve illerinden farklılıklar teşkil etmektedir.

İlçe tarihi ve turistik birçok esere de ev sahipliği yapmaktadır.

İLÇEMİZİN KONUMU

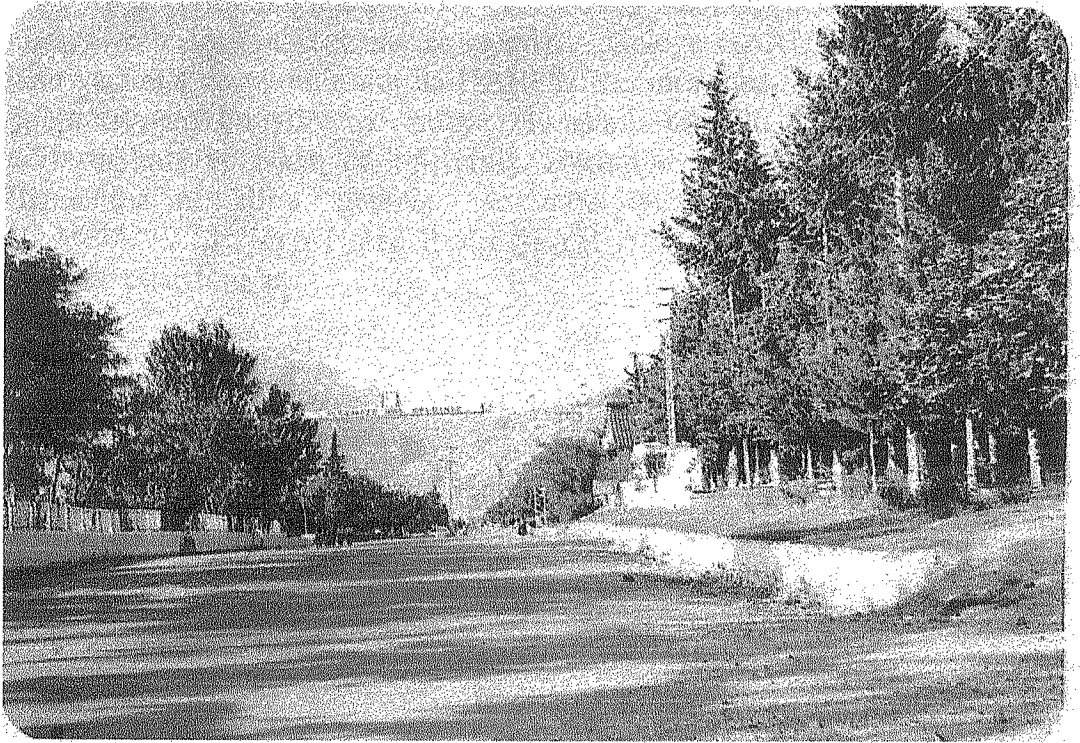
Osmaniye ilinin 26 km kuzeyinde bulunan Düziçi'nin yüzölçümü 460.90 Km²'dir. Deniz seviyesinden yüksekliği 350 – 400 m arasında değişen ilçemiz Çukurova'nın doğusunda Amanas Dağlarının batı yamaçlarında kurulmuştur. Kuzeyinde Ceyhan Nehri ve Aslantaş Barajı, kuzeydoğusunda Andırın, kuzeybatısında Kadirli, güneyinde Osmaniye ve doğusunda Bahçe ilçesi yer almaktadır.

İlçe 15 km bir asfalt yol ile Adana – Gaziantep karayoluna bağlanır. Ayrıca ulaşım için Yarbaşı Tren İstasyonundan da faydalanılmaktadır.

Tipik Akdeniz ikliminin hüküm sürdüğü ilçemizde bitki örtüsü de bu doğrultuda daha çok makilerden oluşmaktadır. 600 – 700 m yükseklikte ise çam çeşitlerinin oluşturduğu ormanlıklar bulunmaktadır.

Kuzeyinde akan Ceyhan Nehri'nin yanı sıra sulama için de kullanılan Sabun Çayı ve zaman zaman taşkınlara neden olan Deli Çay ilçemizin akarsularını oluşturur.

Son nüfus sayımına göre ilçemizin nüfusu 80.000'dir. İlçeye oranla köylerinde nüfus artışı daha fazladır. Buda köylerde insan gücüne ihtiyacın fazla olmasından kaynaklanmaktadır.

İLÇEDEN BİR GÖRÜNÜM

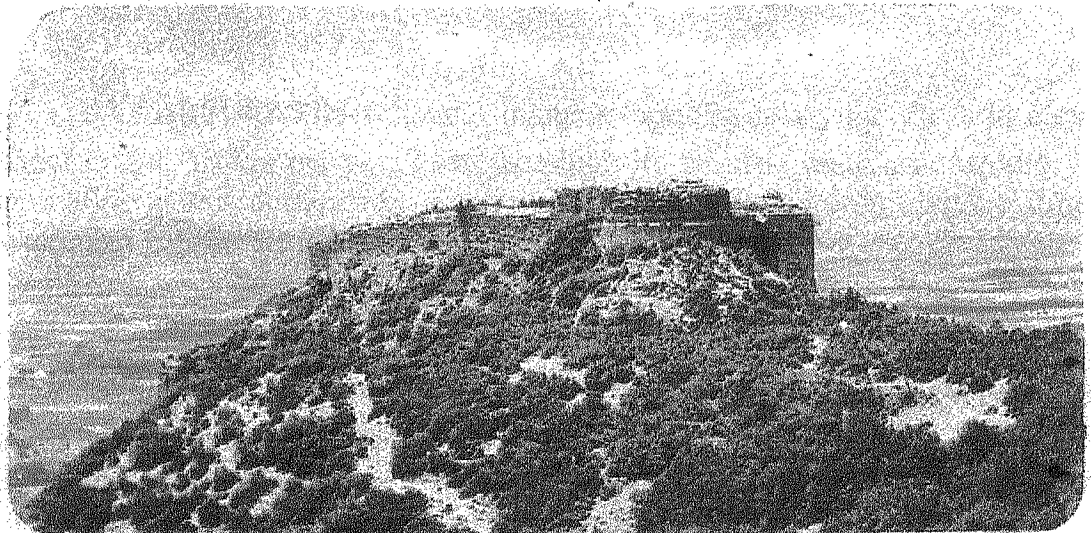
İLÇEMİZİN TARİHÇESİ

İlçenin tarihçesi tam olarak tespit edilmiş değildir. Buna rağmen bilinen araştırmalar ve eldeki kaynaklara göre ilçede ilk yerleşimin VIII.yy kadar dayandığı sanılmakta ve bu bölgeye “ Şunguru Salmiye” adının verildiği bilinmektedir. Düziçi'nin tarihi Anadolu'nun tarihi ile benzer olduğu ve hatta Paleolitik ve Neolitik dönem ile ilgili bulguların uygun olarak görüldüğü Akdeniz Bölgesinde; İlçemizin de konumu gereği, paleolitik olmasa bile Neolitik bir kültüre uygun bir yaşam tarzına ayak uydurduğu sanılmaktadır.

Geç Hitit Dönemine ait KARATEPE Kazıları, bölgenin Hititler zamanında bir yerleşim alanı olma olasılığını akla getirmektedir. İlçemizin konumuna genel olarak bakıldığında tipik bir Akdeniz Uygarlığı niteliklerini de taşıdığı görülmektedir. Bu da aynı bölgede hüküm süren Roma İmparatorluğu'nun kültürüne ait eserlerin ilçede sık sık görülmesinden ortaya çıkmaktadır. Bölge göçlere ve seferlere de sahne olmuştur. İlçeye yapılan tarihsel seferlerin ilki İskender'in Asya seferidir. İlçe bu seferlerden etkilenmiştir. Bir diğeri ise Hacı Seferleridir. I. ve III. Hacı Seferlerinde bu bölge kısa süre Hacıların eline geçmiştir. İlçeye bilinen göçler ise birbirine yakın dönemlerde olmuştur. İlki Ermenilerin Klikya 'ya gelişiyile ilgilidir. Diğeri ise özellikle I. Alaattin Keykubat zamanında buraya Oğuz boylarından Avşar,Peçenek,Kızık ve Karkın gibi boyların gelip yurt tutmasıdır. Zamanımızda hala bazı köyler bu adla anılmaktadır.

Bugünkü Haruniye yeni ismiyle Düziçi ilçesi Abbasi Halifesi HARUN-ÜR REŞİT'in uç beyi olan FARAÇ BEY tarafından 699 yılında kurulmuştur.

Faraç Bey bugünkü KURTBEOĞLU mahallesinde bir kale inşa ettirerek burayı yerleşim merkezi olarak seçmiştir. Kaleye HARUN-ÜR REŞİT KALESİ ismi verilmiş ve yörenin adı da HARUNİYE olmuştur. Askeri yönden büyük bir önem taşıyan bu yöre ve kaleye Horasanlı gönüllü TÜRK MÜCAHİT'leri yerleştirilmiş ve iskan edilmişlerdir. Haruniye M.S. 960 yılında Araplar 'dan Bizanslılar'ın eline geçmiş ve kale yıktırılmıştır. Kale daha sonra HAMDANİLER 'den Halep Emiri ŞEYH AL DAVLA tarafından geri alınarak yeniden onarılmıştır.

HARUN REŞİT KALESİNDEN BİR GÖRÜNÜM

Daha sonra Anadolu Selçuklu Devleti'nin kurucusu Kutalmışoğlu Süleyman Şah İznik'te birliği sağlayıp doğuya yöneldiğinde ilçeyi kendi topraklarına katmıştır.

Karamanoğulları ve Ramazanoğulları dönemine kadar bölge zaman zaman Ermeni Despotlarca ele geçirilmişse de Ramazanoğulları ve Dulkadiroğulları bölgede etkinliklerini sürdürmüşlerdir.

Yavuz Sultan Selim Mısır'a yaptığı sefer sırasında ilçeyi Osmanlı topraklarına katmıştır.XIX. yy. kadar Osmanlı egemenliği sürmüş, bir ara Mısır Emiri M.Ali Paşa 'nın oğlu İbrahim Paşa ilçeyi Mısır topraklarına katmışsa da 1834 Kütahya Antlaşmasıyla tekrar Osmanlılara geçmiştir.

İdari bakımdan Maraş Sancağına bağlı Bahçe İlçesi'nin Nahiyesi olan Haruniye 1878 yılında Adana iline bağlanmıştır. Haruniye, Birinci Dünya Savaşında önce İngilizlerin daha sonra da Fransızların işgaline uğramıştır. Bölgeye getirilen Ermenilerce yöre halkına katliamlar yapılmış, yerli halk ve çete birliklerinin ortak mücadelesi sonucu 28 Mart 1920'de ilçe hürriyetine kavuşmuştur.

Cumhuriyet'in ilanından sonra 1954 yılında Hacılar 1957 yılında da Haruniye belediye olmuş ve her iki belediye birleşerek 29.11.1983 tarihinde ilçe olmuş ve DÜZİÇİ adını almıştır. Önceleri Adana iline bağlı olan Düziçi 1997 yılında Osmaniye'nin il olması dolayısı ile Osmaniye iline bağlanmıştır. Şu an ise Osmaniye'nin gelişmekte olan ilçelerinin başında gelmektedir.

Düziçi ilçe olmadan önce Haruniye adı ile anılıyordu. Bu ismi ise Abbasi Halifesi Harun-ür Reşit 'den almıştır. İşte Haruniye ve Hacılar belediyelerinin birleşmesi ile Düziçi ilçesi oluşmuştur. Hacılar belediyesi adına yazılan bir mektupta ilçemiz şöyle anlatılmaktadır;

HACILAR, Düziçi Ovası'nın merkezi noktasında bulunan bir kasabadır. Bağlı bulunduğu Bahçe ilçesinden daha hızlı kalkınması ile son yıllarda çok hızlı bir nüfus patlaması yaratmıştır.

AKARSULARIN sulandığı münbit topraklarında yılda iki ürün alınan Düziçi Ovası, 13 km eni ve 17 km uzunluğu ile tarımsal rekorların kırıldığı bir alan haline gelmiş durumdadır. Soya ve yerfıstığının ikinci ürün olarak ekilmesi ile tarımsal gelirler artınca yapılaşmada da gelişim hızlanmıştır.

CANLA başla çalışan insanların kalkılmasında ve gelişmesinde büyük katkıları olduğu Hacılar, kentleşme sürecinde büyük aşamalar kat etmektedir. Ticaret ve iş hacminin giderek büyümesi ile ekonomik potansiyel de artmakta, dolayısı ile ekonomik kalkınma yeni boyutlara ulaşmaktadır.

ILICASI ile yüzyıllar boyu insanlara şifa dağıtan bir merkez durumunda olan Kuşcu mevkiinde bir süreden beri yoğun bir çalışma göze çarpmaktadır. Yeni konaklama tesisleri kurulurken, ulaşımı kolaylaştırmak için yolun asfaltlanması da gerçekleşmektedir. Uluslararası standartlara göre günde ortalama 7780 kişinin yaralanabileceği kapasiteye sahip ılıca gerekli yatırımlara kavuştuğunda “ Termal Turizmi’nin “ merkezi olacaktır.

LAKİN çevrede yaşayan 40 bin dolayındaki nüfus her bakımdan gelişmenin hızlanması için Hacılar’ın ilçe merkezi olması gerektiğinde birleşmektedir. Ova halkının idari işlemler için en azından bir gününün yolda geçmesine neden olan ilçe merkezinin uzaklığı, birde ekonomik gelişme ve yatırım imkansızlıkları eklenince gelişme için bu istek doğal bir durum yaratmaktadır.

ATATÜRK ‘ün adının verildiği yeşillikler içindeki parkla ilçe olmaya hazır Hacılar, girişinde konuklarını selamlar. Belediye hizmetlerinden yararlanan, caddelerinde ve sokaklarında insanlar birbirleri ile dostane ilişkiler kurarlar. Ticarethanelerinde arı gibi bir çalışma gözlenir. Ve eğitim kurumlarında binlerce öğrenci bilimsel öğrenim görürler.

REKORLARIN her açıdan kırıldığı Hacılar’a ayırdığımız bu sayfanın hazırlanmasında emeği geçen tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim.

İDARİ YAPI

Düziçi ilçesi 29.11.1983 tarihinde Hacılar ve Haruniye kasabalarının birleşmesiyle kurulmuş bir ilçedir.

İlçemizde Düziçi belediyesi dışında Ellek, Boyalı ve Yarbaşı belediyeleri olmak üzere 3 belediye daha bulunmaktadır. Bunun yanında 24 köy ve 60 mahalleden oluşmuştur.

EĞİTİM

İlköğretim:

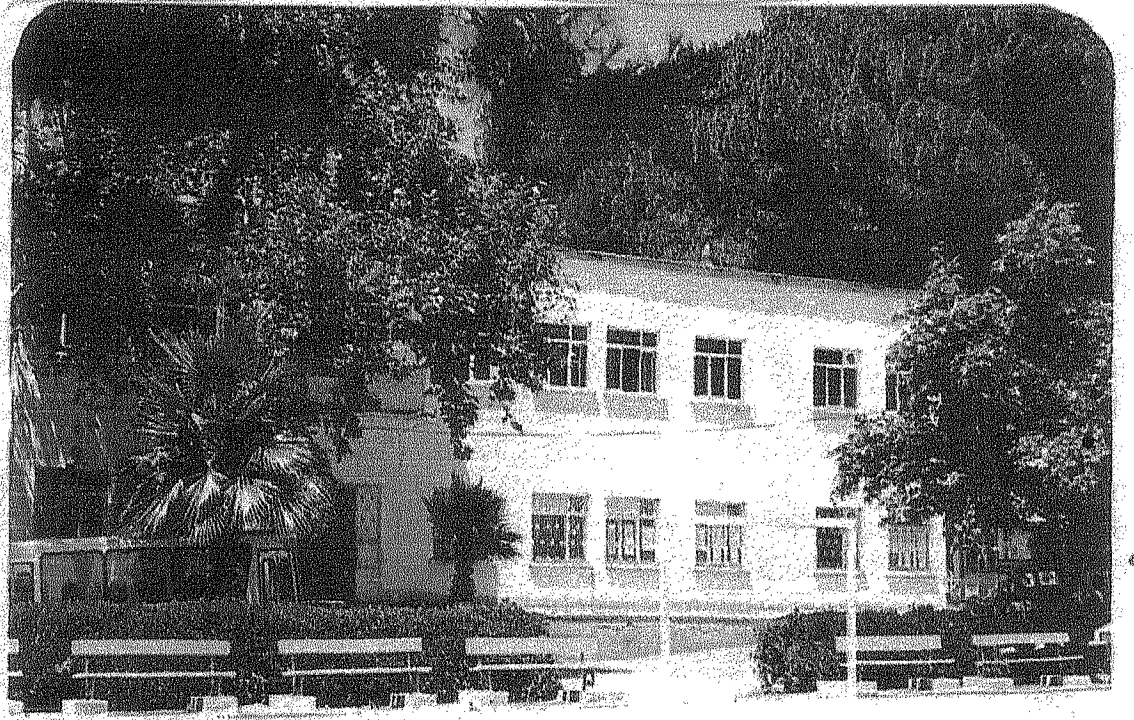
İlçemizde eğitim ve kültür durumu ülke geneline göre oldukça yüksektir.1990 araştırmalarına göre ilçe merkezinde 14, köylerimizde ise 48 olmak üzere 62 ilkokul bulunmakta iken, bu durum günümüzde değişime ayak uydurmuştur. Eğitim ve öğretimin 8 yıllık olması dolayısıyla ilçedeki birçok ortaokul ilköğretim bünyesine girerek öğrencilere hizmet vermektedir.

1990 araştırmalarında ilkokullarda görev yapan öğretmen sayısı 308 iken, günümüzde görev yapan öğretmen sayısı 750’nin üzerindedir.

Ortaöğretim (Lise) :

Yine 1990 araştırmasına göre ilçe merkezinde Atatürk Lisesi ve Anadolu Öğretmen Lisesi olmak üzere 2 lise bulunmakta iken şimdi ise Anadolu Öğretmen Lisesi, Atatürk Lisesi, Ticaret Meslek Lisesi, Sağlık Meslek Lisesi, ÇEAŞ Anadolu Lisesi (Çukurova Elektrik Anonim Şirketi Anadolu Lisesi) olmak üzere toplam 5 lise bulunmaktadır. Öğrencilerimize eğitim ve öğretimin olanakları sağlanmaktadır.

Ayrıca Kahramanmaraş'ta bulunan Sütçü İmam Üniversitesi'nin bir kolu olan Düziçi Meslek Yüksek Okulu açılarak birçok ilden öğrencilere ev sahipliği etmektedir.

ANADOLU ÖĞRETMEN LİSESİNDEN BİR GÖRÜNÜM

İlçemizde bulunan Anadolu Öğretmen Lisesi'nin tarihi oldukça eskilere dayanmaktadır. Okul 1939 yılında Adana'nın Karşıyaka semtinde açılan KÖY ÖĞRETMENLERİ YETİŞTİRME kursunun 1940 yılında Haruniye nakledilmesiyle kurulmuş ve 3803 sayılı kanunun çıkmasıyla " Düziçi Enstitüsü Eğitim Kursu " adını almıştır. 1940 yılında okulun burada açılmasının asıl nedeni o zaman 50x40 m ebadında dört katlı bir binanın Haruniye'de mevcut olmasıdır. Bu bina daha önce Almanlar tarafından yaptırılıp hastane olarak kullanılmış bir binadır.

Bu bina hakkında fazla bilgi vermenin nedeni ilçemizin bu okul ile adının duyulması ve birçok köyümüze ve diğer illere öğretmen yetiştirmesidir. Bu binayı keşfeden okulun kurucusu ve ilk müdürü Lütfü Dağlar, gerekli işlemlerden sonra okulu açmıştır. Zamanla bu bina ihtiyacı karşılayamaz duruma gelmiş, daha sonra bugünkü yerinde 3000 dönümlük bir arazi bağışlanmıştır. Buda ilçe insanının eğitime ne derece önem verdiğini göstermektedir.

4 Şubat 1954 tarihinde yürürlüğe giren 6234 sayılı kanunla öğretmen okulları ile birleştirilen okulumuzda öğretmen okulu programı uygulanmıştır. Bu statü 1974 yılına kadar devam etmiştir. 1974 yılında öğretmen okulları kaldırılınca okul Düziçi Öğretmen Lisesi adını almıştır. Bünyesinde 1977-79 yılları arasında Eğitim Enstitüsü de açılan okul, Düziçi Eğitim Enstitüsü ve Öğretmen Lisesi adını almışsa da 1979 yılından sonra Öğretmen Lisesi olarak görevini sürdürmüştür. 1989 yılında Anadolu Öğretmen Lisesi olan okul halen aynı adla öğretime devam etmektedir.

1928 yılında Hatay'ın Yayladağı ilçesinde doğan şairimiz Ali Yüce, eski adı Düziçi Köy Enstitüsü olan Anadolu Öğretmen Lisesinde okumuştur. Bu okul yöremizde bulunan ve diğer illerde bulunan birçok aydınımıza öğrenim imkanı sunmuştur.

Halk Eğitim Merkezi:

İlçemizde Halk Eğitim Merkezi Müdürlüğü 1984 yılından beri faaliyet göstermektedir. Ulu önder Mustafa Kemal ATATÜRK'ün doğumunun 100. yılı nedeni ile başlatılan okuma yazma seferberliğinde 1984-88 yılları arasında 45 kurs açılmış olup, 742 kişi kursa katılmış ve 526 kişi okuma yazma belgesi almıştır. Böylelikle ilçemizde okuma yazma oranı % 96'ya ulaşmıştır. 1989-90 öğretim döneminde ilçe merkezinde ve köylerde 13 dalda 98 kurs açılmış, bu kurslara 1783 kursiyer katılmış ve 1119 kursiyer başarı ile tamamlamıştır. Ayrıca motor, kaynakçılık ve berberlik vs. kursları Halk Eğitim merkezinde verilmektedir. Çok eski yıllarda bir halıcılık merkezi olan ilçemiz son 30 yılda bu özelliğini tamamen yitirmiş iken, geleneksel halıcılığımızın yeniden canlandırılması amacıyla 1987 yılından itibaren Kaymakamlıkça Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfından yardım yapılarak genç kızlarımızın bu mesleğe yeniden ilgi duymaları sağlanmış ve bu amaçla açılan halı kurslarına birçok kızımız ilgi duymuşlardır.

İlçemizde eğitim faaliyetlerinin yaygınlaştırılmasına katkıda bulunmak için birde kütüphane kurulmuştur. Bu kütüphane ilçe halkına istediği her alanda bilgi sağlama düzeyine sahip bir kütüphanedir.

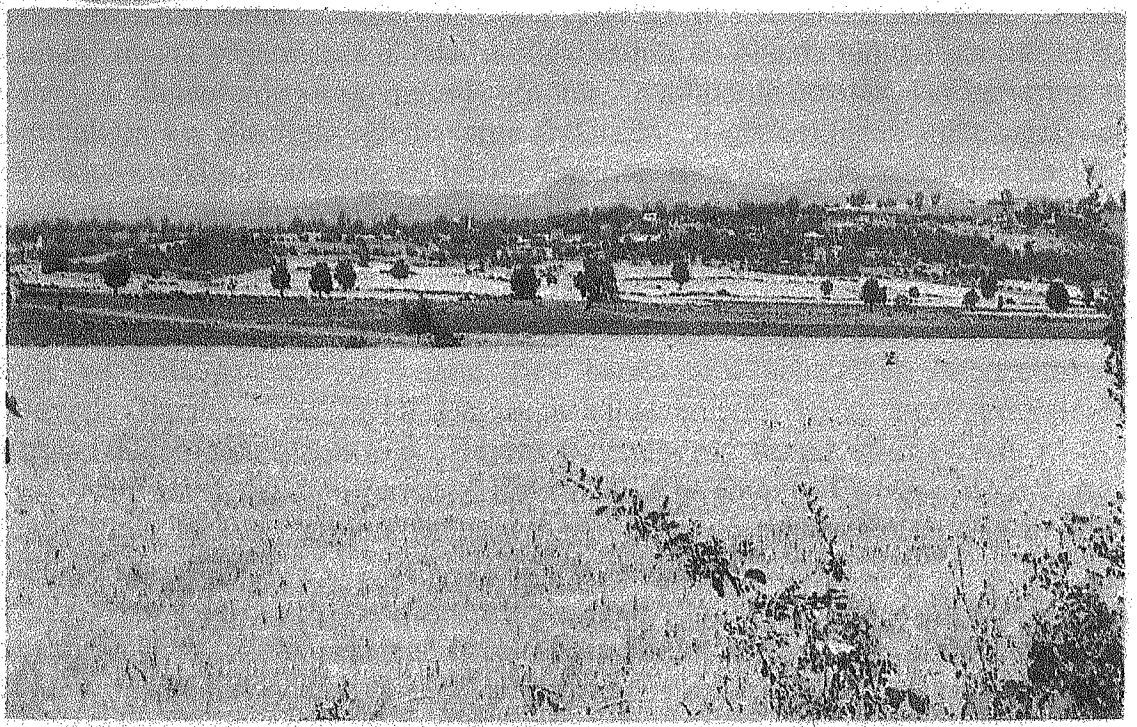
HALK EĞİTİM MERKEZİNİN İLÇE MERKEZİNDE VE KÖYLERDE AÇTIĞI KURLARA
BÜYÜK İLGİ GÖSTERİLMEKTEDİR.

EKONOMİK DURUM

İlçemizde genellikle tarım ve hayvancılık ön plandadır. Bunu yanında ticaret ve sanayi sektöründe yeni gelişmeler vardır. Ancak genelde sanayi ve ticaret sektörü Osmaniye'nin egemenliği altındadır. Özellikle toprağı az olan kırsal yöredeki bazı vatandaşlar yurt içinde çeşitli inşaat ve barajlarda çalışmaktadırlar. Yine aynı kesimdeki insanlarımız Çukurova'da mevsimlik işçi olarak çalışmaktadır. Yurt dışında işçi olarak çalışanların sayısı ise oldukça azdır. İlçemizde sanayinin gelişmesi durumunda göçünde azalacağı beklenmektedir.

Tarımsal Çalışmalar:

İlçe Tarım Müdürlüğünün de katkılarıyla modern tarım yöntemleri kullanılmaya başlanan ilçemizde kültür arazileri toplam toprakların % 42.2 'sini oluşturur. Önceleri bu arazilerin ancak %13.2 si sulanabilmekte iken, Kalecik Barajı'nın hizmete geçirilmesi ve Alibozlu sulama regülatörü ile bu oran %70lere çıkmıştır. Böylelikle ilçemizde sulu tarım olanakları artmıştır. İlçemizde tarım çalışmaları son yıllarda daha teknik yöntemlerle yapılmaya başlanmıştır. Tarımcılık daha ziyade küçük ve orta büyüklükte olup, aile işletmeleri şeklindedir. Tarımla uğraşan aile sayısı 6000 civarındadır. Bölgede toplam 52 çeşit ürün yetişmektedir. Bunlardan ekim alanı en geniş olanları buğday, pamuk, yerfıstığıdır. Diğer ürünler ise arpa, mısır, tütün, karpuz, yeni yeni gelişen bağcılık, yaylalık kesimlerde biber, fasulye, patlıcan vs. ürünler yetiştirilir.

MAYIS AYINDA DÜZİÇİ'NİN HER YERİNDE RASTLANABİLİR BİR GÖRÜNTÜ

Hayvancılık:

Bölgemizde hayvancılık tarımdan sonra ikinci gelir kaynağıdır. Hayvancılık mera ve besi şeklinde olup, her ikisi de tam olarak uygulanmamaktadır. Mera hayvancılığı için yeterince mera yoktur. Aileler daha çok günlük ihtiyaçlarını karşılayabilmek için hayvan yetiştirirken, özellikle son yıllarda besiciliğe yönelen ailelerin çoğaldığı gözlenmektedir.

İlçede tavukçuluk başta olmak üzere daha çok büyükbaş hayvanlarından inek ve küçükbaş hayvanlardan keçi ve koyun beslenmektedir.

Ayrıca ilçemizde azda olsa arıcılık yapılmaktadır. Arıcılığın önceleri zevk için yapıldığı gözlenmiş olsa da günümüzde bu işle uğraşan insanlarımız büyük kar elde etmektedirler.

SOSYAL YAPI

İlçemizde daha çok kalabalık ailelerin yaşadığı, zaman zaman çok kişi ile evlilik olaylarının olduğu bir sosyal yapıya sahiptir. Çok kişi ile evlilik olayların yaşanması gençlerimizin yetişmesi, onların bu konuda bilinçli olmaları dolayısıyla aşılmış olup daha çok geçmiş kuşaklara ait bir uygulama şeklindedir. Bu nedenle günümüzde gelişim çekirdek aile tipine yöneliktir. Doğum kontrol yöntemlerinin gelişmesi dolayısıyla günümüzde aile başına düşen çocuk sayısı, eskiye oranla çok düşüktür. Bu da gençlerin bilinçli olarak yetişmelerinden ileri gelmektedir.

İlçemizde geleneklere, örf ve adetlere oldukça bağlı ve saygılı bir tutum hakimdir. Akrabalık ilişkileri sıkı bir şekilde devam ettirilmektedir. Zaman zaman sosyal yaşamlarda akrabalık ilişkilerinin ön planda olduğu görülür ki bu daha çok düğünlerde ve seçimlerde görülür. Düğünlerde dostluk, yardımlaşma ve akrabalığın en güzelini, eğlencelerde folklorün en görkemlisini, afete uğrayana ve fakire ortaklaşa yardımın en iyisini yaparlar. Bazı köylerde hala kalın (başlık) parasına boyun eğilirken, sünnet olayında kirvelik yaşatılmaktadır. Önceleri evliliklerin % 95'i görücü usulü ile olurken, günümüzde bu oran % 50'lerin altına düşmüştür.

Düğünlerde sağdıçlık, aptal ağası okuntu, özengilik parası, kapı parası, kına ve kına gecesi, yol kesme, bey parası gibi gelenekler sürdürülürken, "Bayrak Geleneği" 12 Eylül'den sonra kaldırılmıştır. Ancak kırsal kesimlerde yapılan düğünlerde birçok aile "Bayrak Geleneği"ni "devam ettirmektedir.

Birbirlerine Emmi (amca), Bibi (hala), Ebe (nine), Ağababa (dede), Ağa (baba veya ağabey) gibi unvanlarla hitap eden ilçemiz sakinleri ilişkilerinde oldukça saygılıdır.

İlçemizde çeşitli inançlar hala varlığını sürdürmektedirler. Bunlar; Cuma akşamları dikiş dikmeme, gece tırnak kesmeme, kesilen tırnağı gömme, baykuş ötmesi uğursuzluk getirir inancı, adak kesme, ziyaret kabul edilen yerlere ip bağlama gibi inanışlar sıralanabilir.

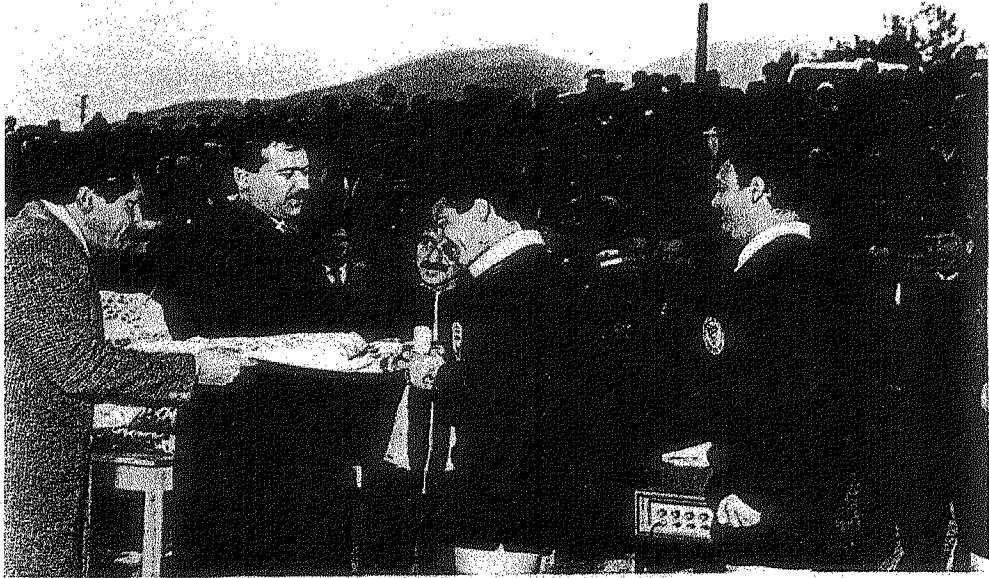
Halk oyunları yöre halkı tarafından sevilen ve ilgi ile desteklenen bir alandır. Her yıl 28 Mart Düziçi'nin kurtuluşu olarak kutlandığını daha önceden belirtmiştik. Düziçi'nin kurtuluş yıldönümü ile düzenlenen şenliklerde, belediyemize ait halk oyunları grubu, çeşitli oyunlarla halkımıza zevkli dakikalar yaşatmaktadır. Bunun yanında çeşitli okullarımıza ait gruplarla bu kültürel etkinlik devam ettirilir. Bu gruplar yöremizde oynanan çeşitli halayları başarı ile sergilemektedir. Yöremizde oynanan çeşitli halaylar şunlardır: Kırıkhan, Çiftetelli, Üç ayak, Şirvani, Solak, Kırıkhan üç ayağı (Hatay'ın etkisi vardır), Mevlana (uzun hava) vs. halaylar oynanır.

HALK OYUNLARI YÖRE HALKI TARAFINDAN SEVİLEN VE İLGİ GÖSTERİLEN BİR ALANDIR

İlçemizde yapılan başka bir etkinlik ise, gençlerimizin boş zamanlarını değerlendirmesi bakımından artık geleneksel hale gelen Kaymakamlık Turnuvasıdır. Çoğunlukla futbol, voleybol, ve basketbol dallarında düzenlenen turnuvaya yirminin üzerinde futbol takımı, on-on beş voleybol takımı ve ona yakın basketbol takımları katılmaktadır. Özellikle 28 Mart'ta güreş turnuvaları da düzenlenerek ata sporuna olan eğilim desteklenmektedir. Düzenlenen turnuvalar yöre halkı tarafından ilgiyle ve istekle izlenmektedir. Özellikle köylerde voleybolun yaygın olduğu ilçemizin spora yatkınlığı, henüz alt yapının oluşturulmamış olması nedeniyle örgütlü bir biçim almamıştır.

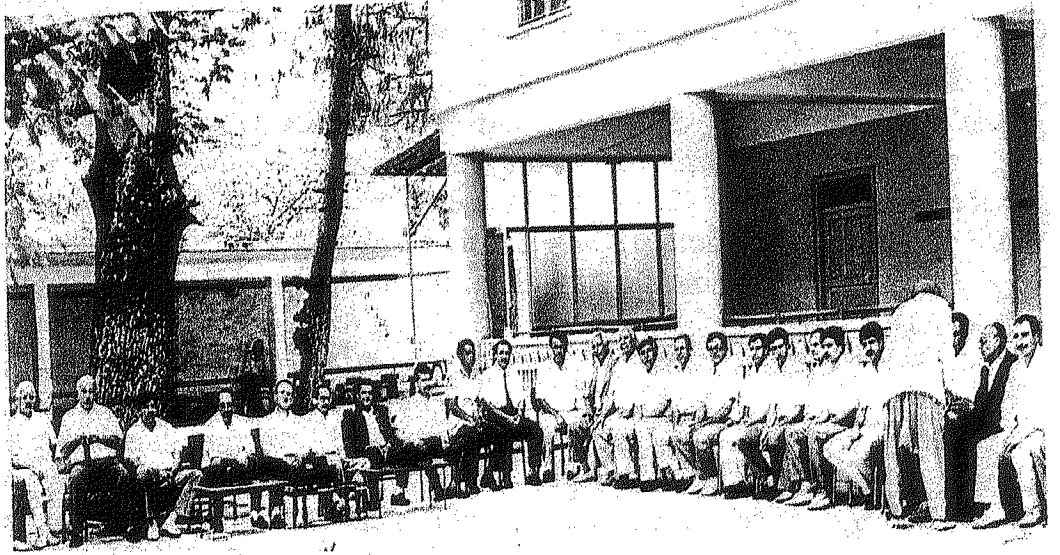
Amatör kümede bir futbol takımı olan ilçemizin sportif faaliyetlerdeki gelişmesi, gençliğin kötü alışkanlıklardan kurtulması açısından önemli bir faktör olmuştur.

HER YIL DÜZENLENEN GELENEKSELLEŞMEYE BAŞLAYAN KAYMAKAMLIK KUPASI SPOR TURNUVALARI, BİRÇOK DALDA YAPILIR VE BÜYÜK İLGİ TOPLAR

İlçemizde Milli bayramlar oldukça heyecanlı bir biçimde kutlanır. En çokta ilçemizin kurtuluş günü olan 28 Mart'ta canlı ve hareketli törenler düzenlenir. Yöre halkının büyük katkısı olan bu bayram aynı zamanda sportif ve kültürel faaliyetlerle de zenginleştirilir.

Dini bayramlarda Düziçi halkı Osmaniye ve illere göre daha değişik bir kutlamaya hazırlanır. Şeker bayramına "Kömbe" bayramı da denilen ilçemizde bu bayram öncesi "Kömbe" adı verilen pasta yapılır. Bu pastalar bayramda misafirlere ikram edilir. Kurban bayramında ise ilçemizde diğer illerden farklı bir uygulama yapılmaz. Kurbanlık olarak genellikle koyun yada keçi tercih edilir. Geçen kurban bayramında yapmış olduğum araştırmalarda kurban kesmeyen aileye pek rastlayamadım. Fakiriyle zenginiyle herkes bir kurban kesmişlerdir.

ULU CAMİİ ÖNÜNDE BAYRAMLAŞMA

Ünlü halk ozanımız Karacaoğlu'nın ilçemiz sınırları içinde yaşadığı, belli bir dönem burada ikamet ettiği, hatta burada öldüğü de rivayet edilmektedir. Söz konusu ozanımızın adına atfen KARACAOĞLAN MAHALLESİ de vardır. Ancak bu konuda önceden herhangi bir araştırma ilçemizde yapılmamıştır. Bu yüzden araştırmalarında bu konuyla ilgili bir bilgiye rastlayamadım. Eskiden düğünlerimizde "Kına Aşıkları" adı verilen saz şairleri Karacaoğlu'nın hayatını anlatarak türkülerinden örnek verirlermiş. Ancak kına gecelerinde aşık geleneği ortadan kalkmıştır.

İlçemizde yazılı basın büyük bir halk kitlesi tarafından takip edilmektedir. Gazete, dergi, kitap, vs. yayınların çok olmasında eski adıyla Köy Enstitüsü, şimdiki adıyla Anadolu Öğretmen Lisesi'nin önemi büyüktür. Zira o dönemde her evden bir kişi öğretmen olmuştur. Ayrıca her gazetenin basın mensupları günün her saatinde haber toplar ve basılmasını sağlar, bu da halkın ilgisini çeker.

İlçemizde tiyatrunun ve sinemanın bulunmadığı ise yöre halkı için büyük bir kayıptır. Önceleri açılan bir sinemanın kapanması çok üzücü bir olaydır.

İlçede önceleri toprak evler ağırlıkta iken günümüzde, briket, tuğla, atermite, beton, kiremit, çatılı evler ağırlıktadır. Toprak evler ilçemizde bulunan yaylalarda kalmıştır.

Haberleşme aracı olan telefon ise çok büyük bir gelişme göstererek en uzak yaylalarımıza kadar götürülmüştür. İlçemizde yaz aylarının çok sıcak olması dolayısı ile yaylacılık çok gelişmiş olup, en güzel yaylalıklarımız Dumanlı Dağında bulunan Buyduran, Döldül Dağının eteklerinde bulunan Nacar, Hoğdu yaylalıklarıdır. Buraya gidenlerin çoğunluğu, yörede hayvancılıkla uğraşan aileler oluşturur.

İLÇEMİZDEKİ KASABA VE KÖYLER

İlçemizdeki köyler daha çok birbirinden bağımsız küçük mahalleciklerden oluşmuştur. Bu duruma ova köylerinde daha sıkça rastlanmaktadır. Tarımsal etkinliklerin yoğun olduğu köylerden Düldül Dağı eteklerinde kurulmuş alanlarda hayvancılık hissedilir derecede gelişmiştir. Bunun dışında hızlı nüfus artışına iş sahası oluşturacak ekonomik etkinliğin olmaması, mevsimlik göçü ve köyden kente göçü gerçekleştirmiştir.

Köylerimizde daha çok buğday, pamuk ve sebze çeşitleri yetiştirilirken dağ köylerimizde tütün ekimi yaygındır.

Kaymakamlığımızın köylerle olan ilişkileri oldukça yoğundur. Kaymakamlığın yardımıyla köy muhtarları toplantıları yapılarak, köylerimizdeki sorunlar, köy ilçe ilişkilerinde ortaya çıkan aksaklıklar ve bunların giderilmesi konusu ele alınır.

KAYMAKAM VE DAİRE AMİRLERİNİN KÖY MUHTARLARIYLA YAPTIKLARI
AYLIK TOPLANTILARDAN BİR GÖRÜNÜM

Ellek Belediyesi

Kahramanmaraş ili Göksun ilçesi Kanlıkavak Köyünden gelip buraya yerleşen Mehmet Elleklioğlu'ndan ismini aldığı sanılan Ellek; Kozan ilçesi Bucak Köyünden Martoğulları'nın, Halep şehrinden Oğullar'ın Tüysüz Köyünden cemaller ve Mertlerin yerleşmesiyle genişleyerek bugünkü konumunu almıştır.

İlçeye yaklaşık 6 km uzaklıkta ve güneybatıda kurulan kasaba tepeciklerle dolu bir araziye sahiptir. Daha çok dinine bağlı oldukları gözlene Ellekte 7 cami 3 Kur'an Kursu bulunmaktadır.

Akçakoyunlu Köyü

Daha önce Akçakale adını da alan köyün isminin Akkoyunlular ile ilgili olduğu söylenmektedir. Ancak ilk yerleşenlerin Malatya'nın Akçakale ilçesinden gelmiş olmaları, ismin kökeninin bu ilçeye dayanması gerektiği hakkında şüpheler uyandırmaktadır. Diğer yandan köyün ne zaman kurulduğu hakkında kesin bir bilgi yoktur. Bir süre Fransız işgaline de uğrayan köy ilçenin güneyinde yer alır. İlçeye 6 km uzaklıkta ve Düziçi-Osmaniye karayolu üzerindedir.

Alibozlu Köyü

Eskiden bu yana bugünkü adıyla anılan Alibozlu Köyü 1840'lı yıllarda kurulmuştur. Köy ismini kurucusu olarak kabul edilen "Ali Boz" adından aldığı sanılmaktadır. Köye ilk yerleşenler Kahramanmaraş'ın Göksun ilçesinden gelmişlerdir.

Köyün kuzeybatısında "Denizbağ" denilen yerde bir kilise kalıntısı bulunmaktadır. Ayrıca kuzeyinde yer alan "Mağaralı" öreni dikkat çekicidir. Şu an toprakla kaplı bulunan bir çok mağaranın yer aldığı ve birbirlerine bağlı olduğu söylenmektedir. Mağaralar şimdilik araştırmayı beklemektedir. Ancak bu araştırmalar çeşitli kaygılarla önleri kesilmektedir.

Atalan Köyü

Daha önceleri Böcekli olan köyün adı; 1968 yılında köyden ayrılarak "Atalan Köyü" adını almıştır. Köyün adının bir gelinin atını sel almasıyla ilgili olarak "Atıalan" dan geldiği kanısında söylentiler vardır ve bu söylentileri doğrulayan yaşlı insanlar vardır. Köyün ilk sahiplerinin Urga ilinin Suruç ilçesinden geldiği söyleniyor.

Bayındırlı Köyü

Köyün bugünkü adının nereden geldiği bilinmemekle beraber, Oğuzların 24 boyundan olan BAYINDIRLI'dan aldığı sanılmaktadır. İlk yerleşenlerin "Arap İsmail" ve ailesinin olduğu rivayet edilen Bayındırlı, Düziçi'ne 17 km uzaklıkta ve Sabun Çayı civarındadır. Köyde kadınların çalıştıkları "ıstar" denilen tezgahlar da ekonomisini destekler niteliktedir. Bu tezgahlarda sergi, yolluk gibi dokumalar yapılır.

Bostanlar Köyü

Yaklaşık yüzyıl önce kurulduğu tahmin edilen Bostanlar köyü adını köye ilk yerleşen "Bostan Ağasın'dan" almaktadır.

İlçenin 5 km batısında bulunan Bostanlar ovada kurulmuştur. İlçeye asfalt bir yolla bağlıdır. Geçim kaynağı tamamıyla tarıma dayalıdır.

Böcekli Köyü

Yaklaşık 200 yıl önce Urfa'dan gelen "Böcük Koca" isimli bir kişinin buraya yerleşerek, bu köye adını verdiği sanılmaktadır. Daha sonra Avşarlardan ve bazı göçebe boy ve aşiretlerden gelenlerin katılmasıyla bugünkü halini almıştır.

İlçenin batısına düşen Böcekli Köyü Sabun Çayına sınır olduğu için ekilebilir alanları sulu tarıma elverişlidir. Tarımsal faaliyetlerde yer altı suları da kullanılır.

Köyün ekonomik olarak kendine yetmesi mevsimlik göçüde ortadan kaldırmıştır. İlçeye 13 km uzaklıkta olan Böcekli'nin ulaşımı asfalt yol ile yapılmaktadır.

Tarihi bazı mağara ve sarnıçların bulunduğu köyde, yer altı yolları bugün bile varlığını korumaktadır. Özellikle Dümbürdek mahallesi tam bir höyük üzerine kurulmuştur. Mahallenin altında birbirine bağlı bulunduğu sanılan birçok mağara vardır. Şu anda köylünün bazı ihtiyaçlarını saklamak için kullanılan mağaralar araştırmayı beklemektedir.

Çamiçi Köyü

Daha önce Cinler de denilen Çamiçi'ne Maraş'ın Nurhak Köyünden Süleyman adında bir kişi gelip yerleştiği ve böylece kurulduğu söylenmektedir. Ardından Malatya'nın Darende ilçesi Ayvalık Köyünden Kararmazlar, Karkın Köyünden Karkınlar, Maraş'tan Cücükler gelerek Çamiçi'nin gelişmesini sağlamışlardır.

Fransız işgaline uğrayan Çamiçi'nde direniş sırasında Maraş lakabı ile anılan bir gencimiz şehit olmuştur. İlçeye 3 km uzaklıkta olan Çamiçi, Osmaniye-Düziçi karayolu üzerindedir.

Çerçioğlu Köyü

150-200 yıl öncesinde Gaziantep'ten gelen bir çerçi (satıcı) nın yerleşmesi ile kurulan köy, ilk zamanlar "Çerçi Yurdu" adıyla anılmış ve zamanla "Çerçioğlu" adını almıştır.

Düziçi'nin batısında ve ilçeye 18 km uzaklıkta bulunan köyün ilçeye bağlantısı asfalt yolladır. Kuzeybatısında Ceyhan ırmağı geçen köyün deniz seviyesinden yüksekliği 250 metredir.

Köyün Pınarözü Domuz tepesi mevkiinde Hitler zamanından kalan eski harabeler ve Pınarözü'nde tapınak olarak kullanıldığı sanılan tarihi eserler vardır. Bu eserler Karatepe Aslantaş Müzesi tarafından korunmaya alınmıştır.

Çitli Köyü

Zindağan, Çöbeli gibi adlarla da anılan Çitli Köyü, köylülerin tarlaları kenarına çalılardan ördükleri çitlerden adını almıştır. 1917 ya da daha önceki yıllarda Döldür Dağı'nın arkasında kurulan köy, sonraları şimdi bulunduğu yere gelmiştir. Hala eski kurulduğu yerde bir mahallesi bulunmaktadır.

Bitkisel ilaçların zaman zaman kullanıldığı köyde, kaplıca ve kırıkçıya gidildiği de olur.

Köyde bilinen tarihi kalıntı yoktur. Buna karşın köy içerisinde bir çok mağara bulunmaktadır. Bunlardan Yer Mağarası (yerleşik adıyla Cin Mağarası) oldukça büyük ve görülmeye değer niteliktedir. Araştırmaya ve incelemeye değer olan bu mağaraların " mağara turizmi" açısından önemsenecek özellikleri vardır.

Çotlu Köyü

Adını nereden ve nasıl aldığı bilinmeyen Çotlu Köyü, Andırın'dan gelerek buraya yerleşenler tarafından kurulduğuna inanılır.

İlçenin kuzeyinde ve ilçeye 13 km uzaklıkta olan köy, Haruniye Kaplıcaları'na giden yol kenarındadır. Ulaşım yolunun 10 km'si asfalt, kalan kısmı toprak yoldur.

Halk Eğitim Merkezi'nin açtığı kurslar ilgiyle izlenir. Köy dışına yansıyacak asayişsizliğin olmadığı Çotlu'da köylüler arasında dayanışma yoğundur. Bu dayanışmanın bir örneğini de ortaklaşa yaptıkları caminin yapımında göstermişlerdir.

Elbeyli Köyü

Bir rivayete göre köyün adı halk aşığı Ebyellioğlu'ndan gelmektedir. Diğer bir rivayete göre de kendi aralarında anlaşıp bir bey seçemeyen köy halkı, yabancı birini bey olarak kabul ettiklerinden Elbeyli ismini almıştır. Ne zaman kurulduğu bilinmeyen köye Çotlu köyünden, Antep'ten, Burgaçlı'dan, Yeşildere Köyünden ve Çayırhan Köylerinden göç olmuştur.

İlçeye 13 km uzaklıkta olan Elbeyli Döldür Dağı'nın batı eteğinde yer almaktadır.

Köyde en önemli eğlencelerden biri düğünlerde güreş yarışmalarıdır. Çoğunlukla cumartesi yapılan güreşler yanı sıra futbol ve voleybol da ilgi alanlarını oluşturur.

Ayrıca köyün doğu yamaçlarında bol miktarda antik mezarlar bulunmaktadır. Bu mezarlarda bazı madeni aletlere de rastlanılmıştır.

Gümüş Köyü

Yaklaşık 150 yıl önce kurulduğu söylenen Gümüş Köyü'nün adını köyün yakınlarında bulunan ve gümüşe benzetilen Gümüş Suyu'ndan aldığı sanılmaktadır.

Köyün geneli geçimini pamuk ve yerfıstığı, buğday ve hayvancılıktan sağlamaktadır.

Özel bir eğlencesi olmayan köyün genellikle gençlerinde spor yapma eğilimi bulunmaktadır. Köyde iki spor alanı bulunmaktadır.

Gökçayır Köyü

İsminin nereden geldiği konusunda pek bir bilgi olmayan köyün; Oğuzların ad verme geleneğine uygun olarak "doğadaki çayır" anlamında Gökçayır olarak adlandırıldığı sanılmaktadır. Köy Düldül Dağı eteklerinde kurulmuştur. Köye Maraş'tan, Halep'ten, Antep ve Dört Yol'dan gelip yerleşenler olmuştur.

Evlerin çoğunluğu batıya ve güneybatıya yönelik yapılmıştır. Alt katları ya da yanlarında hayvan barınağı bulunmaktadır.

Farsak Akdere

İlk yerleşim hayata yaklaşık 90 yıl önce şimdi bulundukları yerde geçmeye başlayan Farsaklılar, Oğuz aşiretlerinden Varsağı'dan geldiklerine inanmaktadırlar. Köyün isminin de kaynağı aynı inanıştır.

İlçeye 17 km uzaklıkta ve ilçenin kuzeybatısında yer alır. Ulaşımı Boyalı üzerinden yapılır. Boyalıya kadar asfalt, kalan 4 km'si stabilize olan bir yol ile ilçeye bağlanmıştır.

Karaçarlı Köyü

Köyün adının kesin olarak nereden geldiği bilinmemektedir. İlçeye uzaklığı 5 km olan Karaçarlı Köyü, Düziçi'nin güneybatısında olup, deniz seviyesinden yüksekliği 576 metredir. Köyün kuzey tarafı 1930'lu yıllarda Karaçören çayı tarafından bir sel felaketine uğramıştır.

Köyün ulaşım konusunda pek sorunu yoktur. Doğusundan Düziçi-Osmaniye karayolu ve 800 metre güneyinden Gaziantep-adana demiryolu hattı geçmektedir.

Köyde özel bir eğlence çeşidi olmamakla birlikte gençlerde voleybol ve futbola eğilim yüksektir. Futbol oynayacakları bir alan da mevcuttur.

Karacaören Köyü

Köyün adının nereden geldiği bilinmemekle birlikte, ismin yapısından anlaşıldığı üzere karagün geçiren ve virane olmuş anlamına gelmektedir. Köye Burçaklı Köyü'nden, Bahçe İlçesi'nden Çamiçi Köyü'nden, Ellek Köyü'nden ve Arkın Köyü'nden kabileler gelmişlerdir.

Düziçi-Osmaniye karayolu üzerinde bulunan köyün 2 km uzaklığında demiryolu vardır. Yarbaşı İstasyonundan köylü yeterince yararlanmaktadır.

Halk Eğitim Merkezi'nin açmış olduğu biçki-dikiş, makine-nakış ve yorgancılık kursları köye çok yararlı olmaktadır.

Karagedik Köyü

Adının nereden geldiği bilinmeyen köyün ne zaman kurulduğu da bilinmemektedir. Ancak ilk sakinlerinin Kahramanmaraş'ın Çakallı köyünden gelip buraya yerleşen Hasan Çelik ile Adıyaman'ın Besni ilçesi Karacaören Köyü'nden gelen Hasan Mudu isimindeki kabile reisleri olduğu bilinmektedir.

İlçeye 18 km uzaklıkta olan Karagedik, deniz seviyesinden 270 metre yukarıdadır. Bir de mezrası bulunan köyün ulaşımı stabilize bir yolla yapılmaktadır.

Artık eskisi gibi önemsenmese de köyde bazı inanışlar mevcuttur. Bunlar muska yazdırma, kurt ağzı bağlatma, kara kedinin uğursuzluğu, dolu yağdığı zaman ailenin ilk çocuğuna dolunun birinin bıçakla kestirilmesiyle dolunun dineceği gibi inanışlardır.

Yerleşim biriminde iki tane kalıntı vardır. Bunlardan ilki Karanlıkdere mevkiinde yer alan "SU YOLU KALINTILARI" diğeri Bucak mevkiinde yer alan "KOYUNTAŞ" kalıntılarıdır.

Kuşçu Köyü

Adını nereden aldığı bilinmeyen Kuşçu Köyü'nün avcılığa olanak sağlayan çevre yapısı, bu ismin verilmesinde etkili olduğu sanılmaktadır.

Köye ilk gelip yerleşenler "Atçılar" olmuştur. Buraya ilk yerleşenler Andırın ilçesinden gelmişlerdir.

Kuşçu Köyü; ilçe merkezinin kuzeyinde, Düldür Dağı'nın batı eteklerinde, Ceyhan Nehri'nin güneyinde, dağlık bölgede kurulmuştur.

Köyün ekonomik olarak kendi kendine yetememesi mevsimlik işçi göçünü zorunlu kılmıştır.

Oluklu Köyü

Kavakıl Çunur veya Oluklu Çunur diye anılan köyün ismi, içme suyu olarak kullanılan pınardan gelmektedir. Köyün ayrıca iki mahallesi bulunmaktadır. Karagedik Köyü sınırlarına yakın Koyuntaş, diğeri de Ceyhan Nehri kıyısında Aslantaş Barajı altında bulunan Gökşenler, diğeri ismiyle Kazıklı Bucak'tır.

Kendine has bir eğlencesi olmayan köyde voleybol, futbol, ve güreş ilgi çeken spor dallarıdır.

Söylentiye göre köy yakınlarında cam eşyalar, paralar ve heykeller bulunmuştur.

Pirsultanlı Köyü

Adının nereden geldiği hakkında bilgi bulunmayan Pirsultanlı ilçenin batısında yer almaktadır. Birkaç mahalleden oluşan köyün merkeze uzaklığı 20 km'dir. Mahallelerin arasında yaklaşık 5 km'lik mesafe bulunan köyün yüksekliği 220 ile 250 metre arasında değişmektedir.

1967 yılında bir deprem olmuş, bazı evler yıkılmıştır. Can kaybı olmayan depremde bazı evler oturulmaz hale gelmiştir.

Selverler Köyü

1969 yılına kadar Karagedik Köyü'nün mezrası olan Selverler Köyü bu tarihten sonra ayrı bir köy haline gelmiştir. Rivayete göre 19. yüzyılın ilk yarısında Gaziantep'in eski İslahiye İlçesi'nden Kan davası nedeniyle kaçan Hüseyin ve Yusuf adlı iki kişi, Osmaniye'nin Şekerdere Köyü'nden iki kız kaçırarak buraya yerleşmişlerdir. Bu kızlardan birinin adı SELVER olduğundan buraya Selverler denmiştir.

Bir ören yeri üzerine kurulmuş olan köyün Roma ve Bizanstan kalma olduğu sanılmaktadır. Bu medeniyetlere ait bazı küçük eşyalar bulunmuştur.

Yarbaşı Belediyesi

Daha önceki yıllarda Bahçe İlçesi'nin Burgaçlı Köyü'ne bağlı iki mezradan (Kokarpınar-Yarbaşı) oluşan belediye Düziçi'ne bağlandıktan sonra Yarbaşı adı altında birleştirilmiştir. Adını yerleştiği alandan alan Yarbaşı 1849 yıllarında İslahiye'nin Karakaya Köyü'nden bir Kan davası yüzünden gelenler tarafından yurt edinilmiştir.

Halk Eğitim Merkezi'nin açtığı biçki-dikiş ve halıcılık kursları büyük ilgi görmektedir.

Daha önce Köy olan Yarbaşı'na 3 yıl önce Belediyelik verilmiştir.

Pek tarihi eserin olmadığı köyde "Kükürtlü Su Mevkiinde ören yeri ve bir Ecnebi mezarlığı" bulunmaktadır.

Yazlamazlı Köyü

Yerleşim birimi adını; yaz aylarında köylünün köyde durmayıp yaylaya göçmeyi gelenek haline getirmesi üzerine Yazlamazlı olarak almıştır.

İlçenin tam batısında yer alan köyün ilçeye uzaklığı 9 km'dir. Düziçi-Osmaniye karayoluna yakın olan köyde ulaşım sorunu yoktur.

Halk Eğitim Merkezi'nin açmış olduğu biçki-dikiş ve yorgancılık kursu çok ilgi çekmektedir.

Tarihi eser olarak sayılamayacak bir zenginliğe sahip olan köy ve yöre, eski bir yerleşim yeri olduğu her haliyle kendini göstermektedir. Köyde, yeterince değer verilmediği için parçalanmış tarihi eserlerin yanı sıra ilgiyle ve özenle saklananlar da vardır. Bunlardan yarım ton kapasiteli su küpleri evlerde kullanılmaktadır. Ayrıca, dağlarda sarnıçların ve kilise kalıntısının bulunduğu

bilinmektedir. Lahit ve mezar taşları ise evlerin bahçelerinde parçalanmış halde durmaktadır. Köyde oldukça tarihi para ve cam şişeler bulunmuştur. Köy ve yöresinin araştırılması, ilçe tarihi açısından önemli gelişmeler yapacaktır.

Yenifarsak Köyü

Tesbi, Diğerfarsak gibi isimler de verilen köyün isminin nereden geldiği tam olarak bilinmemekle birlikte Oğuz aşiretlerinden Varsağı'dan bu ismi aldığı sanılmaktadır.

Yaklaşık 200 yıldan beri yerleşim yeri olan köye Kahramanmaraş'ın Yeşildere Köyü'nden, Davutoğulları da gelip yerleşmişlerdir.

İlçenin 26 km kuzeydoğusunda Döldül Dağı eteklerinde kuruludur. Köyün geleneksel eğlencesi yüzük oyunudur. Ortaya bir şey koyarak kahve fincanı ile oynarlar. Sportif faaliyetler için uygun yer olmadığından spor olarak sadece coğrafik koşulların uygunluğu nedeniyle avcılık yapılır.

Yerleşim biriminin tüm evleri toprak dam şeklindedir.

DÜZİÇİ'NDE ÇEYİZ GELENEĞİ

Çeyiz: Arapça'da, kullanılacak eşya anlamına gelen cihaz kelimesi Türkçeleşerek "gelinin yeni kurulacak yuvasında kullanacağı eşyaları" anlamında "çeyiz" kelimesi olarak dilimize geçmiştir. Yani evlenecek olan kıza, daha çocukken başlanarak, evlendiği zaman yuvasında kullanmak üzere kendi ailesi veya, oğlanın ailesi tarafından yapılan eşyalara "çeyiz" diyoruz.

ÇEYİZ YAPIMINDA KULLANILAN MALZEMELER

Dantel işlerinde şimdi olduğu gibi eskiden de hazır yumak iplikler kullanılmaktaydı.

Elbise, yatak takımları, mutfak takımları ve diğer eşyalarda da ipek, ip veya kumaşlar göze çarpmaktadır. Çuval, çul, kilim, savan, ip, dizgin, örme, gibi çeyizlik eşyalarda kullanılırdı.

Kızlarımız el emeği göz nuru bu işlerini kurslarda hocalar yardımıyla da yapmaktadırlar.

KIZ İSTEME VE KIZIN GELİN OLACAĞI ZAMAN YAPILAN HAZIRLIKLAR

İlçemizde yapılan evliliklerin % 75'i görücü usulü ile olup, son günlerde eşler önceden tanışarak anlaştıkları kişilerle evlenmektedir. İş örf ve adetlerin yerine getirilmesine gelince; Oğlan tarafı kızı istemeye gitmeden birkaç gün önceden kız evine haber verilir ve kız istemeye gidilir. Bu arada oğlan tarafından bir temsilci seçilerek kız istemeye gidilir. Geleneklerimize göre bu temsilci

kahve veya çay içildikten sonra temsilci “Allah’ın emri Peygamberin kavli” ile kızınızı oğlumuza istiyoruz diye kızı ister. Kız tarafı da fikrini daha sonra bildirir. Böylece yöremizde düğürçölük diye tabir edilen olay gerçekleştirilir.

Kız istendikten sonra iki düntür arasında söz kesilir ve tatlıları yenilir. Önceden kızın çeyizini tamamlamak için kız tarafı “kalın” denilen başlık parası alırdı. Şimdi ise bu durum değışerek hem oğlan tarafı hem de kız tarafı bu işleri beraberce yaparlar.

Çeyiz ile ilgili yöremizde söylenen bazı türkülerden alınan dörtlükler şöyledir.

Telli kefe bağlar moru
Gaşı gara gözü iri
Alem sana imreniyor
İğranı ığranı yörü.

Kese terlik dikilmedi
Namazlağa dokunmadı
Yaz gününe sarı iek,
Ayşe bunu takınmadı.

Mavi cepken arkasında
Sırma yelek yakasında
Muhammet düğünden gelir
On beş atlı arkasında.

SULTAN BOZDAĞ

Hazırlıklar tamamlandıktan sonra gerek nişan, gerekse düğün yapılır. Düğünlerimiz ve nişanlarımız yapılırken, gelin ve damada kuracakları aileye yardım amacı için şaba denilen atkı işlemi gerçekleştirilir. Nişan bir gün, düğün ise üç gün boyunca devan eder. Böylece toplumun en küçük yapı taşı olan ailenin temelleri atılmış olur.

İLÇEMİZDE YAPILAN DÜĞÜN MERASİMİ

İlçemizde bir diğerk etkinlik ise düğünlerimizdir. Düğünlerde şenliklerden ziyade sosyal yardımlaşma esastır. Davetli mutlaka bir yardımda bulunur. Bu yardım genellikle nakit para olarak yapılır. “ Şaba” adı verilen bu yardım, yakın akrabalarından uzağa gidince azalır. Düğün sahibi en az bir hafta önceden dağıtmaya başladığı davetiyede, açıkça yardım talep ettiğini belirtebilir. “Düğünümüz kesimlidir ya da atkılıdır” ibaresi bulunan davetiyelere sıkça rastlanır. Kesimden amaç sözkonusu yardımdır. Bu gelenek Düziçi’nin bütününde hakim olup, evlenmenin ekonomik sıkıntısını büyük ölçüde hafifletmektedir. Düğün sahibinin saygınlığına veya davet ettiği kişilere göre “şaba” ya da “kesim hasılatı” değışmektedir.

BİR DÜĞÜNDE ŞABA OLAYINDAN BİR GÖRÜNÜM

İlçemizde düğünler Cuma günü öğleden sonra başlar ve Pazar günü öğleye kadar devam eder. Eğlencelerde genellikle davul ve zurna tercih edilirken, cumartesi akşamı kına gecesi yapılır. Kına gecesinde kız tarafı orkestra isterse onunla eğlenilir. Eğer böyle bir talep gelmezse, oğlan tarafından getirilen bir davulla, zurna bu görevi üstlenir. Düğünün birinci gününde genelde her iki tarafın da yakın akrabaları düğüne eşlik ederken ikinci ve üçüncü günü diğer davetliler eşlik ederler. Oğlan tarafı düğünde kesmek için üç veya dört tane kurbanlık koyun yada keçi alır ve bunlardan bir yada iki tanesi kız tarafına gönderilir. Daha sonra bu kurbanlar davetlilere takdim edilmek üzere yemek yapılır. Genellikle dövme pilavı ve kuru fasulye pişirilir. Bu yemekler tecrübeli kadınlar tarafından yapılır ki tadına doyum olmaz. Ayrıca bu yemekler ilçemizde düğün yemeği olarak tanınır ve herkesçe sevilir. Düğünlerde “şaba” veya “atkı” merasimi genellikle müzik eşliğinde yapılır. Düğünden önce bir Apdal ağası belirlenir ve davulcu ile zurnacılarla eşlik eder. Bir masaya oturan davetliye kahve ve kolonya ikram edilir. Daha sonra davulcu dediğimiz Apdal davetli karşısına geçerek hem çalar hem de oynar. Bu sırada davetli Apdal’a para yapıştırır ve düğün sahibine atacağı atkıyı masaya üzerine bırakır. Abdal bu parayı alarak, abdal ağasına teslim eder. Böylece şaba dediğimiz olay gerçekleşmiş olur. Cumartesi gecesi ise kız evinde kına gecesi yapılır. Burada da ayrı bir eğlence yapılarak hem kızın hem de oğlanın eline kına yakarlar. Bir tepsi içerisinde kınaların üzerine mum dikilerek, üzerlerinde bir eşarp atılı olan gelin ve damadın başının üzerinde gezdirilir. Damat tarafından getirilen ve yemiş dediğimiz çerezler kına gecesinde konuklara dağıtılır. Çerez genellikle leblebi, kuru üzüm, çekirdek gibi yemişlerden oluşur. Daha sonra ise hem damat hem de gelin tarafı gece 12’ye kadar eğlenirler.

Bir gün sonra yani Pazar günü öğleye doğru damat’ın tarafı gelinçi dediğimiz olayı gerçekleştirerek gelini kız tarafından alırlar. Arabalar eşliğinde alınan gelin, tarihi bir köprümüz olan Sabun çayının köprüsüne veya diğer köprülere götürülerek köprüden geçti gelin oynatılır. Daha sonra gelin damat tarafından evine getirilir. Getirilme esnasında yolda, genellikle yolda çocuklar gelin arabasının yolunu keserek para isterler, buna da yöremizde yol bağlama

denir. Gelin arabası damat'ın evine geldiğinde gelini arabadan indirmeden önce eşlere çeşitli bağışlarda bulunur. Bu bağışı damadın babası veya annesi yapar. Bu bağışlar bazen tarla, bazen nakit para, köy kesimlerinde çok ilginç, hayvan bağışlayanlar bile olmaktadır. Gelin arabadan indirilir ve damatla beraber bütün davetlilerin elini öperler.(Küçükler hariç)

Böylece bir ailenin temellerinin atılmasına vesile olan düğün geleneği de böylece biter.

Düğün esnasında ilgimi çeken ve eskiden buyana süregelen bir olayda bekar kızların kismetlileri çıksın diye gelinlere bağlanan kurdelelerden birazcık kesip almalarıdır. Bu bir çeşit batıl inanç olarak eskiden bu güne kadar uygulanır.

Kına gecesi çeşitli şarkılar ve türkülerle kutlanırken, birçok yörelere ait olan kına ağıdı yakılır. Bu ağıdı Düziçi'nde Ağıt geleneği başlıklı konumuzda bulmanız mümkündür.

DÜZİÇİ'NDE AĞIT GELENEĞİ

İnsanoğlu'nun ölüm karşısında veya canlı bir varlığını kaybetme korku, telaş ve heyecan anındaki üzüntülerini düzenli düzensiz, söz ve ezgilerle ifade etmesine ağıt diyoruz. Ağıt söyleyen için ağıtçı sözü yaygınlaşmış ve ağıt yakma deyiimi türemiştir. Düziçi ve köylerde "ağıt" sözü veya ağıt deyiimi kullanılmaktadır.

Düziçi ve Çevre İlçelerinde Yakılan Ağıtların Özellikleri

Ağıtçı söyleyeceklerini bir sanatçı ve şair gibi kelime oyunu ile ağıdın içine gizlemiyor, her şeyi açık bir üslupla söylüyor. Acılı konuşmaları şiirleştirerek çevresindekileri etkiliyor. Bu ağıtlar sade olduğu için her kesime hitap ediyor. Bu özelliği ile ağıt, yakıldığı zamanın tarihini, ekonomisini, kültürünü de açıkça içinde yansıtıyor. Böylece geçmişteki kültürümüzün geleceğe aktarılmasında büyük bir kaynak teşkil ediyor.

Buna en güzel örnek şu dörtlüklerdir;

Ağamın adı Köse
Sağ yanımda atlas kese
Evim malım feda olsun
Bedel versin poyraz Köye.

Eşim derde bulanırım
Kalkar huğu dolanırım
Enere Musam gelirse
Heebe takar dilenirim.

Eski evlerin huğ denen ot ve çalıdan yapılma evler olduğunu anlamaktayız. Düziçi ağıtlarında Allah'a isyan ve kan davasına teşvik değil, sadece sitem vardır.

Düziçi’de ağıt ölen kişilerin arkasından da söylenir. Ağıtçılar ölen kişinin neden öldüğünü cenaze sırasında öğrenirler. Bunlara çeşitli ağıtlar söylenir.

Örneğin Düziçi’nde Nebi isminde bir gencin trafik kazası geçirerek ölmesi üzerine yakılan bir ağıt şöyledir;

Direksiyon mavi boya
Yaşamadın boydan boya
Ya ne deyim sevgi kızım
Allah sabırını vere.

Yarbaşı’nın deli yolu
Geder dolanı dolanı
Nebi oğlum can mı verdin
Kuma beleni beleni.

Ayrıca yöremizde gelin giden kızın kınasında söylenen çeşitli ağıtlar vardır. En yaygın olanı şu dörtlüklerdir;

Kız anası kız anası
Başında mumlar yanası
Bugün ayrılık kınası
İşte govup gidiyorum.

Elimi yuduğum arklar
Belimi verdiğim dutlar
Silip sürdüğüm yurtlar
İşte govup gidiyorum.

Atladım geçtim eşiği
Sofrada koydum kaşığı
Böyük evin yakışığı
İşte govup gidiyorum.

AYŞE ÇOT

Düziçi Çevresinde Söylenen Türküler

1-Uzun Havalar

2-Kırık Havalar

1-Uzun Havalar: Uzun havalar, Düziçi’nde ve yörelerde Gavur Dağı havaları olarak da bilinir. Gavur Dağı havasına örnek olarak en çok bilinen Ceren ile Mayıl adlı uzun havalar gösterilebilir.

Osmaniye ve Düziçi çevresinde türküleri bozlak şekilde söyleyen Yeğen Ali, Öksüz Oğlan, Ali Paşa, Hürşit, Aşık Hacı gibi daha birçok aşık yaşamış tır. Bunlara şu türküler örnek verilebilir;

AŞIDIDA GÖRDÜM GÜZEL

Aşidida gördüm güzel
Efesin bir yana eğmiş
Taihin aldım yanına
Onüç ondördüne gelmiş.

Sallanıp garşımda gezer
Görenler tarihe yazar
Hakkın yarattığı güzel
Ben övmüyom mevlam övmüş.

Sallanıp gelişi durna
Zülüfleri burma burma
Giydiceği sade sırma
Boylarına güzel uymuş.

Yeğen Alim söyler sözün
Aşk ataşı yaktı bizi
Bilmemkine kimin kızı
Sanki zeliha'dan doğmuş.

AŞIKYEĞEN ALİ

Derlene Maniler;

Garanfilin filizi
Kim bilir galbimizi
Hafifden bir yel esdi
Ayırdı birbirimizi.

Tren gelir düze düze
Yaprağını dize dize
Bir kız yolun şaşırmış
İnşallah bize düşe.

Patatesi haşladım
Somaya başladım
Yar aklıma gelince
Ağlamaya başladım.

Anonim

Derlenen Türkü

Bohçasına bir daş attım vişneye
Kimseler yarından ayrı düşmeye
Beni yardan yarı benden ayıran
Ciyerine yağlı kurşun işleye.

Bahçasına girdim harda barabar
Bir dilek diledim yarda barabar
Eğildimde öptüm yarin yüzünden
Şeker de garışmış bal da barabar.

Anonim

Yine yöremizde söylenen çeşitli beddualar vardır. Bunlara en güzel örnek
şu beddualardır;

BEDDUA

Koca konakta da baykuşlar ötsün
Döşüyün üstünde boz yılan yatsın
Günde onbeş kere sıtmalar tutsun
Beddua vermem alkış olsun ey gelin
Günde onbeş kere sıtmalar tutsun
Daha derdim az diyesin ey gelin.

Yattığın yerin çayır çimen hoş olsun
Çocuk deyi sevdiceğin taş olsun
Goynun dolu kucağın boş olsun
Beddua vermem alkış olsun ey gelin
Goynun dolu kucağın boş olsun
Daha derdim az diyesin ey gelin.

Bunu böyle söyler öksüz oğlancık
Dalasın bacağı enikli kancık
Ellerin top olsun kolun yılancık
Beddua vermem alkış olsun ey gelin
Ellerin top olsun kolun yılancık
Daha derdim az diyesin ey gelin.

ANONİM

Gurbete giden Resul Bekir isminde bir gencimiz Düziçi'ni ve Köylerini
öven çok güzel bir şiir yazmıştır.

Bu şiir şöyledir;

BİR BAŞKA

Nasıl met edeyim köylerimizi,
Dağlarıyla ormanıyla bir başka.
Tepe bayır aşan yollarımızı,
Virajıyla yokuşuyla bir başka

Gökçayının eksik olmaz ağası,
Dağ bayırdır Demirçiler yöresi.
Çömezleri Tabakları neresi,
Oba oba yerleri ile bir başka.

Çitli köyü meşhur ulu çınarın,
Yaz ayında akar suların.
Atmakla tükenmez taşı ala'ın,
Sularıyla taşlarıyla bir başka.

Akıl ermez çotluların işine,
Sadık olur toprağına taşına.
Herkes memur olur kendi başına,
Havasıyla cilvesiyle bir başka.

Karaguz'la Eriçeğ'in arası
Hiç düşünme Kuşçu köyü burası
Dağınıktır mahallesi yöresi
Deresiyle tepesiyle bir başka.

Elbeyli'nin yaman olur güzeli,
Uğraşları tütün yaprak gazeli.
Elbeylioğlu mesken tutmuş ezeli,
Güzeliyle tütünüyle bir başka.

Alibozlu muhtaç sabun çayına,
Toprağı kirada yarı payına.
Dört gözle beklerler fıstık ayına,
Toprağıyla fıstığıyla bir başka.

Düldül Dğı Düziçi'nin kalesi,
Farsak derler Çatak köyü burası.
Geçit vermez sarp kayalar arası,
Yollarıyla deresi ile bir başka.

Zindeğende meşhur arının balı
Çobanlar sürüye çalar kavalı
Kısık'ta muhtardır bizim Karaali,
Mühürüyle otuyla bir başka.

Pirsultanlı köyü bir köşe yerde,
Ceyhan nehri olur buraya perde.
Yazın yaşar isen kalırsan derde,
Sıcağıyla sineğiyle bir başka.

Boyalıdır o çevrenin merkezi,
Güzelleri deli eder herkesi.
Çamur akar Atalan'ın deresi,
Düziçi'ni ovasıyla bir başka.

Karacaören Karaçarlı ulalı,
Bayındırlı köyünün başı belalı.
Ellek bilir haram ile helalı,
Samanyıla zibili ile bir başka.

Ellek köyü akıllar diyarı,
Yazlamazlı Çunur onun yaveri.
Dokuz köyde yoktur bunun ayarı,
Yöresiyle delisiyle bir başka.

Kurtlar köyü elmalar ocağı,
Turpun vatanıdır Karkın bucağı.
Çok sert olur kesmez Maraş bucağı,
Elmasıyla turpuyla bir başka,

Resul Bekir gurbet elden seslenir,
Meyve veren bütün ağaçlar taşlanır.
Efkar basar şiire başlanır,
Kalemiyle kağıdıyla bir başka.

RESUL BEKİR

İLÇEDE BULUNAN TARİHİ VE TURİSTİK ESERLER

İlçe birçok höyük, mezar kalıntısı, eski para, heykel yeri ile bir açık hava müzesini andırmaktadır. Ne var ki eserleri çoğu henüz bilimsel bir gözle ele alınmamış, araştırmayı beklememektedir.

Harun Reşit Kalesi (Kurtlar kalesi) :

Bilindiği kadarıyla 699 yılında Abbasi Halifesi Harun-ür Reşid tarafından yaptırılmıştır. Ancak kalenin inşaatı Halife Muhammed El mehdi zamanında başlamıştır. Yine bilindiği kadar Halife Harun Reşid'in bölgedeki valisi Huzeyme Bin Hazım adına altın ve gümüş paralar bastırmıştır.

Kalenin tam anlamıyla tamamlanması Harun Reşit'in bölgeye komutan olarak gönderildiği Faraç Bey tarafından sağlanmıştır. Bu sırada ortaya çıkan BİZANS ABBASI sınır çatışmalarında önemli bir üs görev gören alan kale, ilçemizin güneydoğusunda bulunmaktadır.

960'da Bizanslılar'a geçen kale daha sonra Şeyh Al Davla tarafından (ölüm 967) alınarak tekrar eski şekliyle Abbasi hizmetine sunulmuştur.

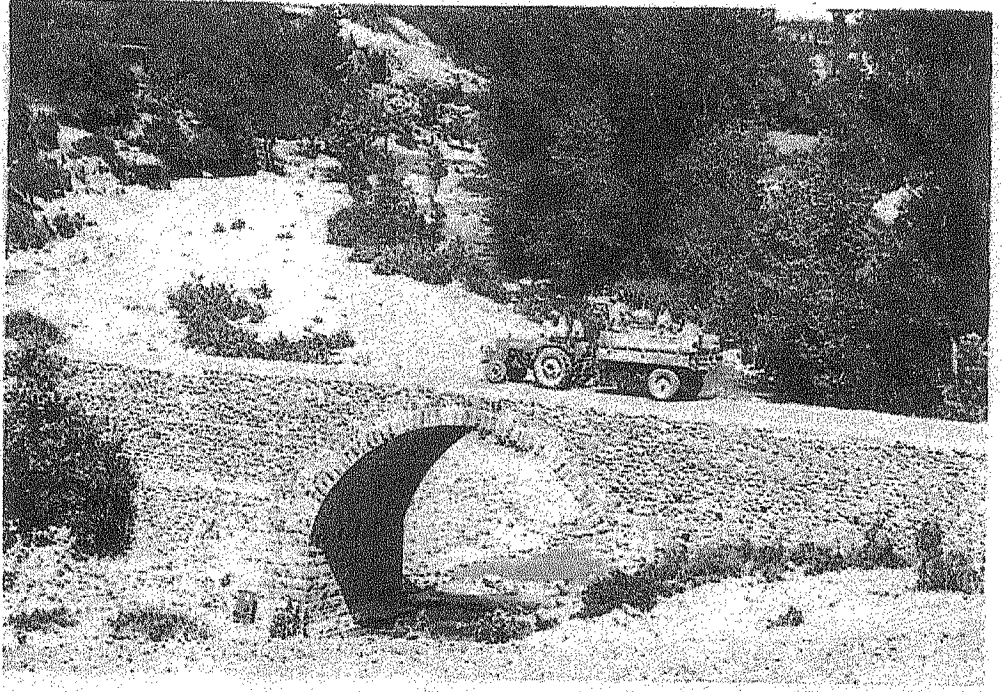
Kale ile söylentiler içinde en önemlisi kaleden başlayarak Harap Mevkii'ne kadar süren yer altı tüneldir. Söylenceye göre bu tünel insanın rahatça hareket edebileceği boyuttadır ve kaleden aşağıya yemek gönderilmek için yaptırılmıştır. Bugün kale harabe görünümündedir ve sözü edilen kale kapanmıştır.

HARUN REŞİT KALESİ

Tarihi Köprü:

Haruniye'nin 4 km kuzeyinde Osmanlılardan kaldığı sanılan bir köprü bulunmaktadır. Yaklaşık 200 yıllık geçmişi bulunan köprünün genişliği 6, uzunluğu 20 metre civarındadır. Bozulması nedeniyle zaman zaman onarım çalışmaları yapılmıştır. Şu anda Haruniye Ilıcaları ile İlçe arasındaki yolun önemli dayanağıdır.

TARİHİ KÖPRÜ

Harap Mevkii:

Hacılar kasabasının merkezinde kurulduğu varsayılan bir yeraltı şehridir. Halk arsında “yeraltı kalesi” diye anılmaktadır. Karatepe ile benzer bir tarihsel gelişmenin varolabileceği olasılığı şüpheler uyandırmaktadır. İçinde odaların bulunduğu mağaraların varlığı da aynı doğrultudaki işaretlerdir. Ancak şu ana kadar hiçbir bilimsel çalışma yapılmamıştır. Üzerinde bir mahalle bulunmaktadır.

Kurtlar Kalesinde başlayan tünelin burada bittiği görüşü yaygındır.

Çerçioğlu Köyü Kalıntıları:

DOMUZTEPE denen mevkii’de Geç Hitit dönemine ait eserler bulunmaktadır. Eserler Karatepe Açık Hava Müzesi tarafından korunmaktadır.

Alman Binası:

1914’te Almanlar tarafından hastane olarak yaptırılan 4 katlı binadır. Daha sonra Köy Enstitüsü açılınca bina bu okula hizmet etmiştir. Okul şimdiki yerine (Düziçi Anadolu Lisesi) taşınınca söylentiye göre malzemelerden bir kısmı da inşaatda kullanılmıştır.

Böcekli Dümbürdek Mağaraları:

Böcekli Köyü Dümbürdek mahallesinin kurulduğu yerin altı mağaralarla doludur. Alibozlu Köyü’nde de şimdi kapanmış olan benzer mağaralar bulunmuştur. Her iki yerdeki mağaraların neolitik döneme ait eserler olduğu sanılmaktadır.

ASLAN FİGÜRÜ

Yazlamazlı Köyü Kalıntıları:

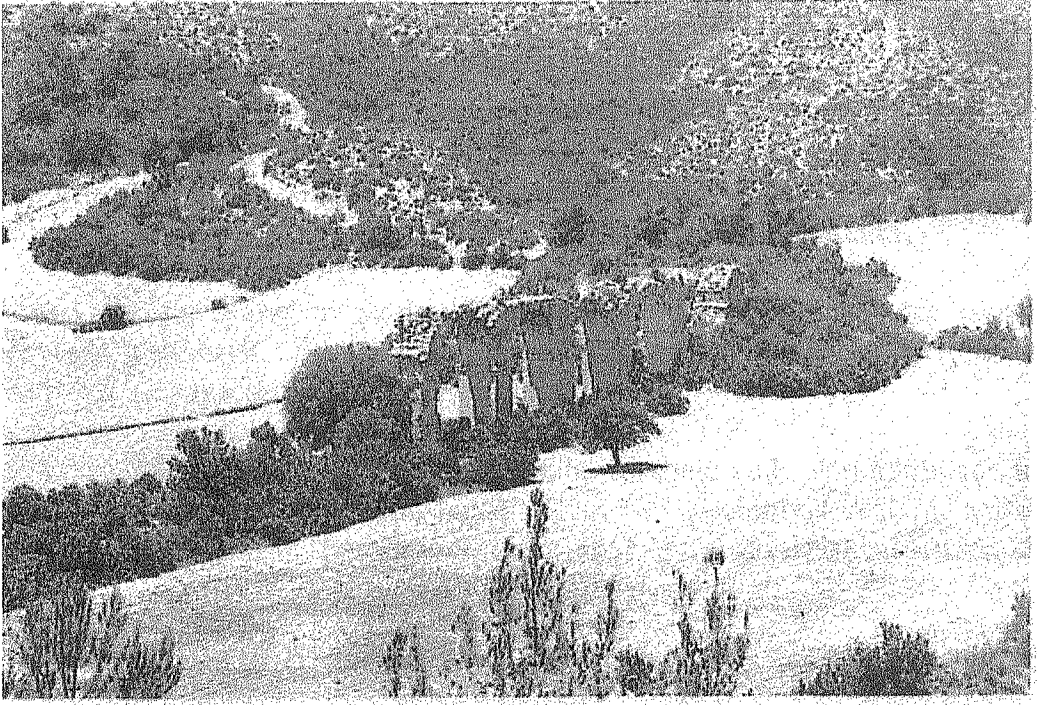
Yazlamazlı Köyü yakınlarında bulunan bir kilise şu an araştırma yapılmak üzere korumaya alınmıştır. Yine Yazlamazlı Köyü'nde birçok tarihi eser ya köylülerin elindedir ya da önemsenmeyerek kırılmakta, yok olmaktadır.

Diğer Kalıntılar:

Birçok köyde mezarlar, kale kalıntıları ve paralar bulunmuştur. Ancak tüm bu eserlerle ilgili bilimsel araştırma henüz yapılmamıştır. Bunlar Roma dönemine ait sütun başları, mezar taşları, lahitler, paralar, cam eşyalar buhurdanlıklar vb.dir.

Bir de Öğretmen Lisesi'nin kuzeydoğusunda ne zaman yapıldığı bilinmeyen su kemeri bulunmaktadır.

Ayrıca Karagedik Köyü yakınlarında bulunan ve Ceyhan Nehri kıyısındaki SU YOLU hala heybetiyle durmaktadır.

TARİHİ SU YOLU

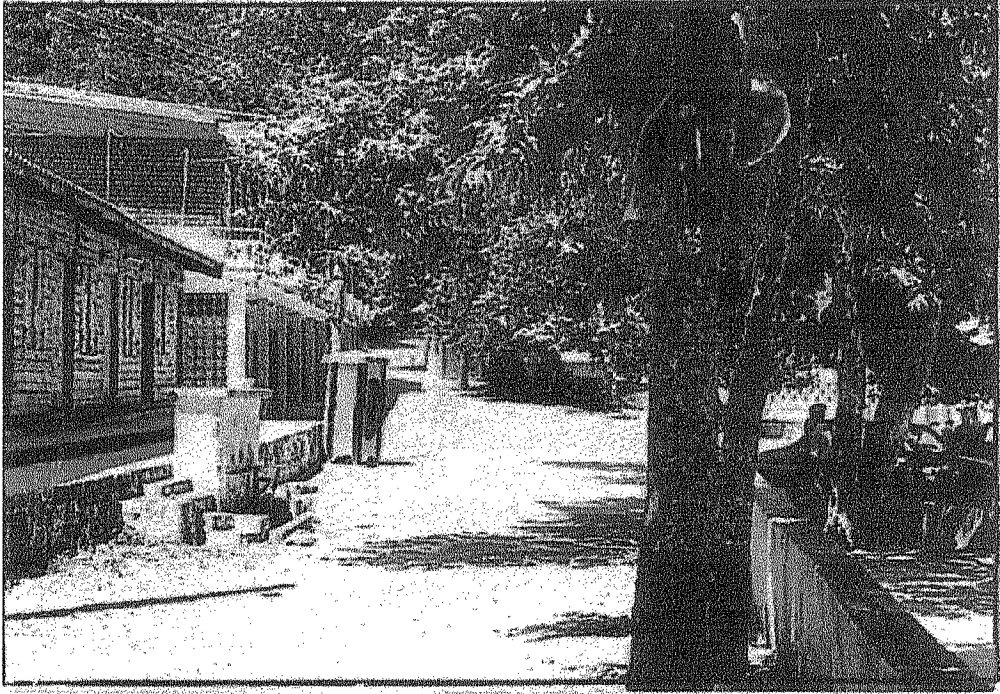
BÖCEKLİ DÜMBÜRDEKİ MAĞARALARDAN BİR ÖRNEK

ILICA

Haruniye'den yaklaşık 15 km uzaklıktaki ılıca oldukça ilgi görmektedir. Asfalt bir yol ile ilçeye bağlı olan ılıcada ulaşım sorunu yoktur. Ayrıca üç bölüm halinde düzenlenmiş 80 müstakil oda, ılıcada barınma sorununu ortadan kaldırmıştır. Bu kapasiteyi yükseltmeye yönelik çalışmalar da sürmektedir. Ilica kompleksi içinde bakkal, manav, fırın, çayhane de bulunmaktadır.

Ilıcanın yararları şunlardır; banyo olarak romatizma başta olmak üzere nevraji, polinevrit, cilt ve kadın hastalıklarına iyi gelmektedir. İçilerek mide, bağırsak ve karaciğer hastalıklarını önlemektedir.

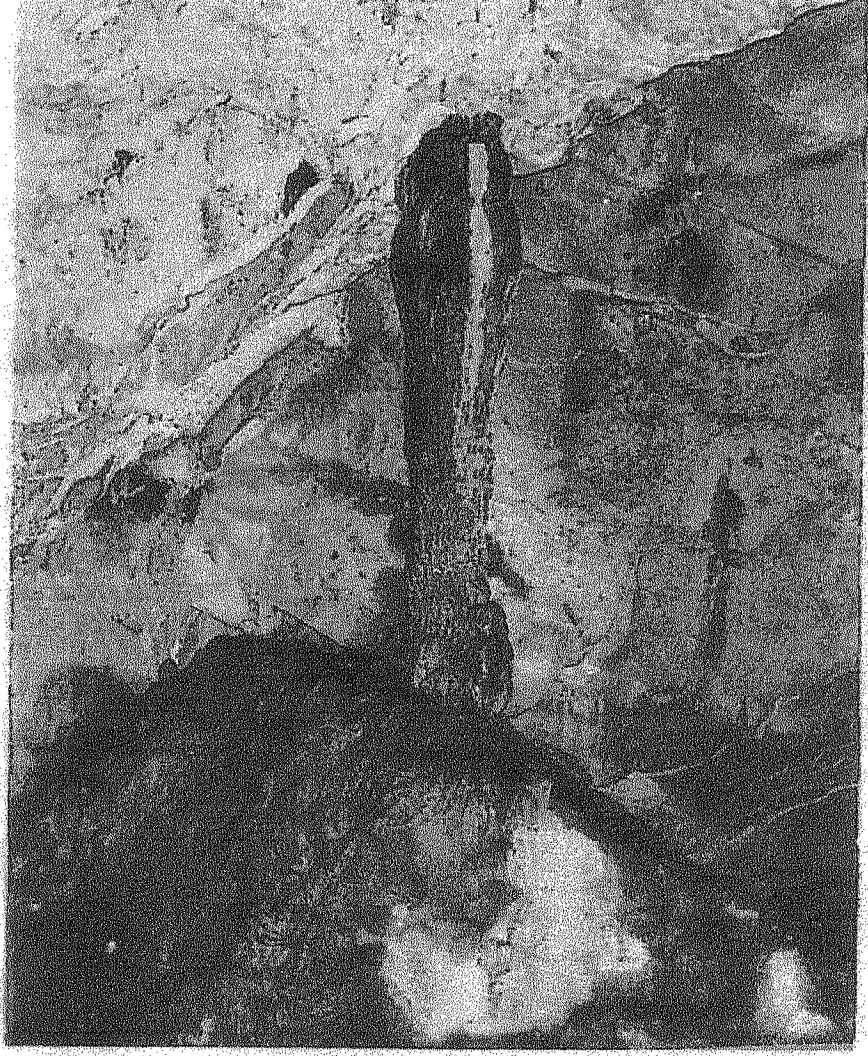
Mayıs başından ekim sonuna kadar hizmete açık olan kaplıcada uranyum bulunmaması yaralı ve çıbanlı hastalar için % 100 emniyet sağlamaktadır. Güzel bir doğası ve temiz bir havasıyla ılıcalar şifa isteyen insanları beklemektedir.

ILICADAN BİR GÖRÜNÜM

Yel mağarası:

Çitli Köyü'ne 500 metre yakınlıkta bulunan mağara oldukça ilgi çekicidir. Ayrıca aynı bölgede birçok mağaranın olduğu söylenmektedir. Bu mağaraların hepsi tespit edilmiş değildir. Ancak özellikle Yel Mağarası dikit ve sarkıtlarıyla görülmeye değerdir.

YEL MAĞARASINDA BİR DİKİT

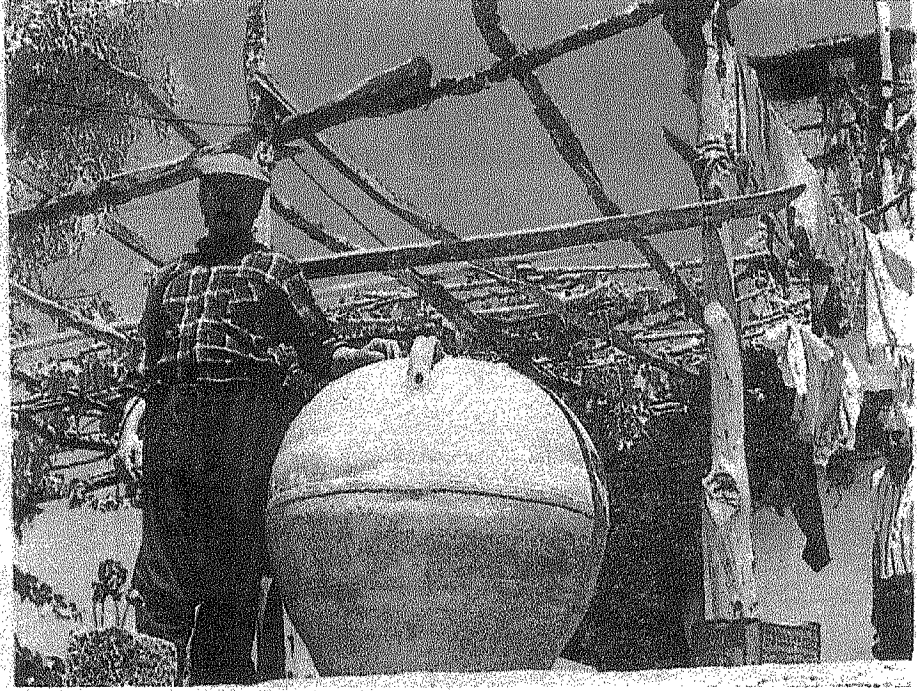
Eğlence Mesire Yerleri:

Sabun Çayı'nın kenarları bahar ve yaz aylarında ilçe sakinlerine mesire yeri olarak kullanılmaktadır. Aynı çay üzerindeki şelale yaklaşık 30 metredir.

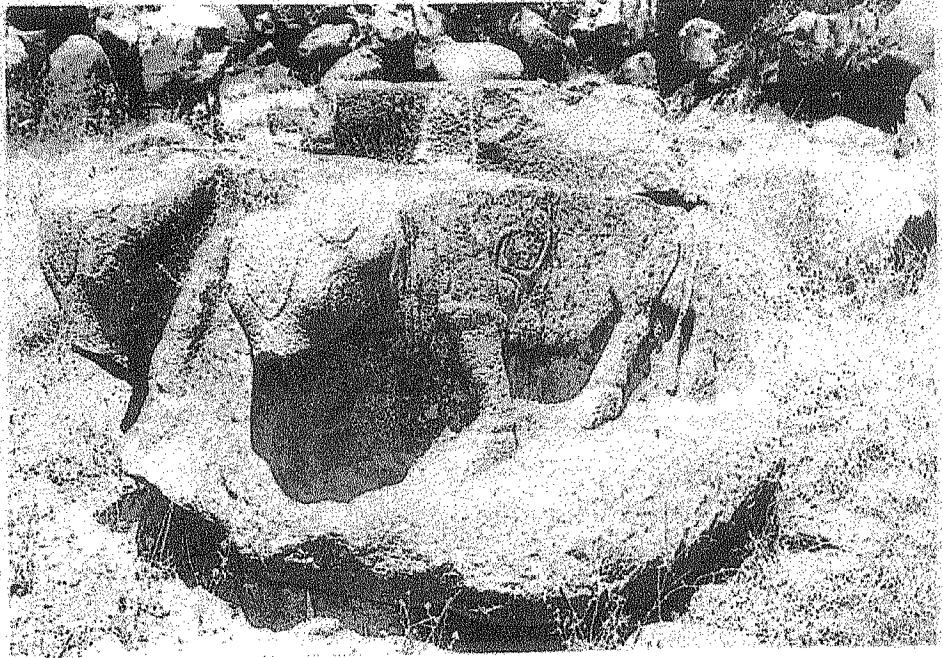
Yöre halkı Düziçi Kaymakamlığının yaptığı çalışmalarla düzenlenen Gökçayır yakınlarındaki Çamlık mesire yerine çok büyük ilgi göstermektedir. Ayrıca ilçemizde Karasu mevki, dumanlı yayla gibi gezinti yerleri bulunmaktadır.

İlçedeki ATATÜRK Parkı da ilçe sakinlerine hizmet verecektir.

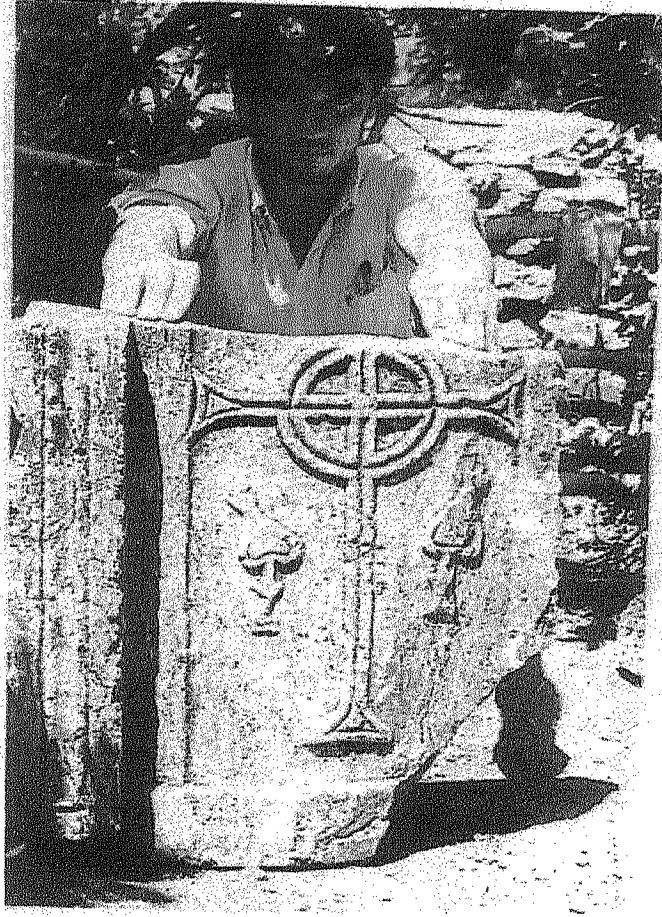
İLÇEMİZDEKİ TARİHİ GÖRÜNTÜLER

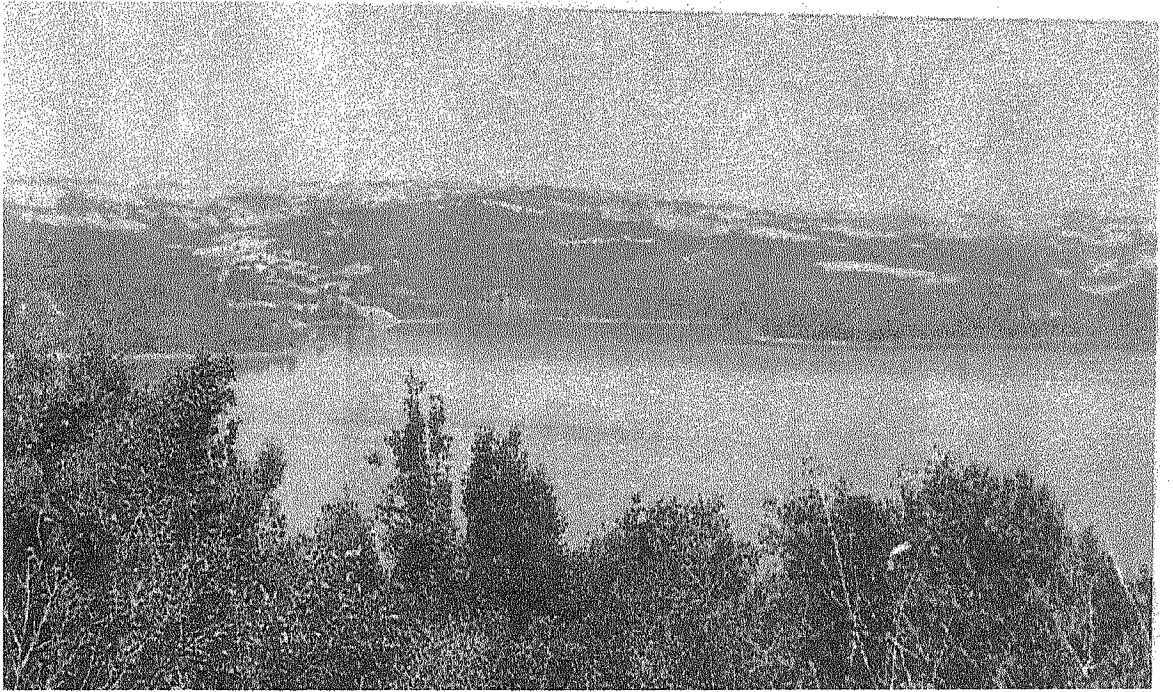
YAZLAMAZLI KÖYÜNDE SU KÜPÜ

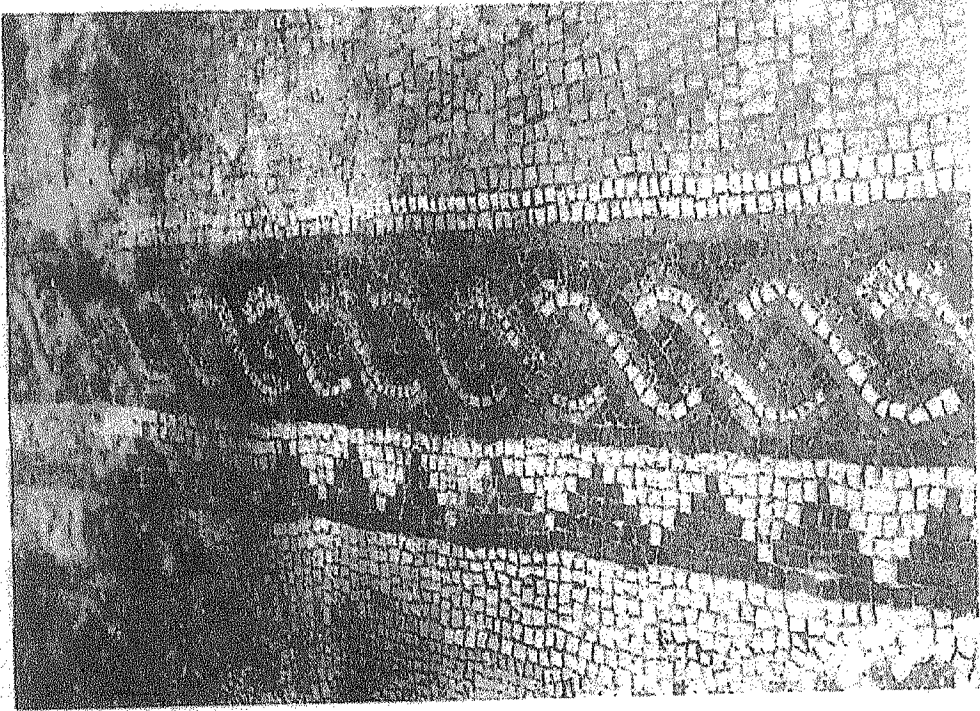
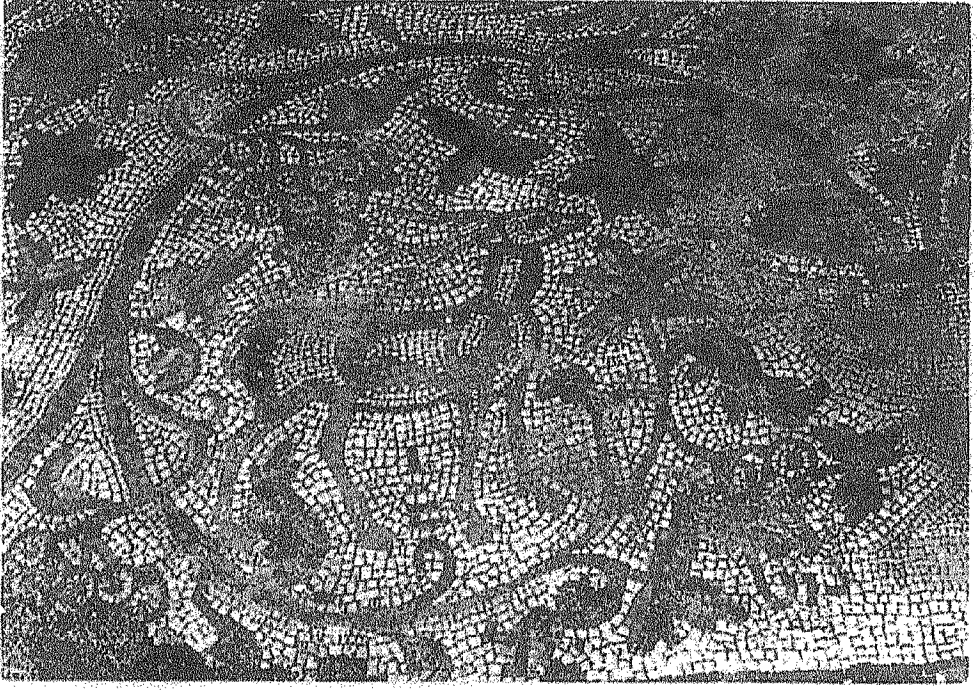
DOMUZTEPE KALINTILARI

YAZLAMAZLIDA LAHİT TAŞI

ASLANTAŞ BARAJINDAN BİR GÖRÜNÜM

CUMHURİYET MAHALLESİNDE TARİHİ MOZAIK RESİMLERİ

KAYNAKÇA

Düziçi Kaymakamlığı, Hizmet Birliği, İlçemiz Düziçi
Sayısı :2, Kaymakamlık Yayını, 1990